

Camí Ral⁴⁵

Butlletí informatiu i d'opinió Vila de Copons

Gener de 2018 número 45

Ajuntament de Copons

Butlletí informatiu i d'opinió Vila de Copons
Edita: Ajuntament de Copons, Àrea Municipal de Cultura
Àngel Guimerà, 8, 08289 Copons, Anoia, Tel. 938 090 000 Fax: 938 090 013
Correu electrònic: camiral@copons.net
Disseny i maquetat: espaiGràfic, Igualada
Dipòsit legal: B-7571-96
Tiratge: 300 exemplars

Publicació periòdica
Imatge portada: Picaporta **Foto:** Elisenda Mercadal Segura
Consell Editorial: Maria Gràcia Carreras Verdagué, Elisenda Mercadal Segura i Núria Pons Torrents
Agraïm la col·laboració d'Ingrid Saumell Gassó

- 3 Què s'està fent...
- 4 Pregó de Jaume Ortínez i estrena del documental “Copons 1724. Els negociants d'un poble que aixequen un país”
- 5 Demanar altres arxius
Punt Jove: Munta't la Festa
- 6 L'entrevista: Aurora Domínguez Ruiz
- 8 El femer
- 10 Bon profit
- 11 Tast-Tech
Descobrir l'entorn
- 12 Vaixells de paper
- 13 Festa Major de Sant Pere de Copons 2017
- 14 Baixada d'andròmines
Festa Holly
- 16 Geganters i grallers
- 17 El futbol de la Festa Major
Els Bastoners a Vilanova del Camí
Cursets de Natació
Aquagym
- 18 Trobada de les Parròquies de Ponent a Tarragona
- 19 L'Índia de Vicente Ferrer a Copons
“Big Band Copons”
Pedalada popular
- 20 Actes del Grup de Suport
- 21 Campanya Mulla't
I tu què ens recomanes? Aida Vilumara - Ricard Espelt
- 22 Roser Grau Lluçà
- 24 Resum de fets, activitats i actes de juliol a desembre de 2017
- 25 Seda
- 26 Senyeres: Rotonda del Capelló - Capellades
- 27 Transports i telèfons d'interès

Millor publicació periòdica d'àmbit local

Millor butlletí municipal de l'any

Què s'està fent ...

Avui és dia 20 de desembre de 2017. He superat amb escreix el temps assignat per entregar aquest article en el que s'espera que s'expliqui el què s'està fent a l'Ajuntament. M'ha costat molt posar-m'hi per diversos motius. D'una banda la situació del país que a hores d'ara és d'una gran incertesa pels resultats de demà. Esperem que quan tingueu aquest número entre les vostres mans, ja no hi hagi ningú amb les mans als barrots.

Malgrat això, seguim treballant sense descans en els programes engegats que ja vaig explicar extensament en el número passat, el 44. I seguim treballant d'acord als calendaris previstos, incorporant noves idees i projectes.

L'altre motiu que m'ha tingut bloquejat a l'hora d'escriure ha sigut la sentència del bar.

El dia 13 de desembre es va aprovar l'inici de l'expedient de nul·litat de ple dret del contracte de concessió de l'explotació del bar de la zona esportiva. El motiu de la incoació d'aquest expedient es conseqüència d'una denúncia per concessió irregular. La denúncia fou presentada en primera instància al Síndic de Greuges de Catalunya i després l'expedient va passar a l'Oficina Antifrau de Catalunya i a la Junta Consultiva de la Generalitat.

Tres aspectes de la licitació no s'ajustaven a llei segons l'Oficina Antifrau: 1) el cònjuge és regidor de l'Ajuntament, 2) l'entrevista no pot puntuar i 3) un certificat del secretari no recollia correctament els membres de la mesa de contractació.

Malgrat haver demanat assessorament jurídic amb anterioritat per dissenyar el plec de condicions es va cometre l'error d'incloure l'entrevista, fet que segons l'advocat no és defensable per part de l'Ajuntament.

Tanmateix, en saber que la dona d'un regidor es volia presentar vam sol·licitar l'assessorament jurídic adient amb la mateixa resposta

per part de totes les fonts: si ella no cobra de l'Ajuntament no hi ha incompatibilitat. Menys encara si la concessionària ha de pagar a l'Ajuntament. Malgrat tot, la Junta Consultiva ha dictat jurisprudència i ho prohibeix en qualsevol cas.

Durant 2 anys aproximadament hem donat resposta a tots els requeriments i el fet és que els punts 2 i 3 són errors formals que no podem justificar i suficients per a la nul·litat. No així en el cas del fet de ser regidor. Copons és la primera sentència en aquest sentit, ja que fins al moment s'aplicava el criteri abans exposat: si cobra és incompatible, si no cobra (o paga!) no és incompatible.

Sigui com sigui i tal com ho hem explicat extensament, tant al Síndic com a l'Oficina, aquest bar no és un negoci convencional. És un servei públic. És un espai social. Qui se n'ocupa, si treballa amb motivació, pot obtenir un salari digne després de tres anys de paciència i amb el requisit d'una clara vocació de servei a la comunitat. No és un perfil fàcil d'aconseguir. Com a negoci, recordar que es troba en un poble de 320 habitants, lluny del trànsit rodat, lluny dels camins de pas i amb una competència clara al voltant. No és un negoci fàcil d'aixecar.

Ens dol molt, em dol molt, aquesta situació irreversible. Ens dol per l'entrega, la dedicació i la il·lusió amb la que l'Eli i l'Abel ens han obsequiat durant tot aquest temps. Ens dol perquè han convertit el bar en un lloc on totes i tots hi cabem. Ens dol perquè han recuperat un espai molt desitjat per tothom. Ens dol, perquè són generosos amb nosaltres. Gràcies a tots dos.

En nom meu i de l'equip de govern, responsables de les decisions preses, vull demanar disculpes a totes les veïnes i veïns per les molèsties que pugui causar aquest tancament. Hem comès errors administratius i ho reconeixem.

I tot el que podem dir és que farem com hem fet amb tots els errors: aprendre i millorar cada dia. Gràcies a persones geloses de les accions del govern municipal, cada dia aprenem com fer-ho millor, aprenem com donar millor els serveis que ens són comuns, aprenem com protegir millor el patrimoni, aprenem com tenir millor cura del territori, aprenem com establir millors mecanismes col·laboratius, aprenem com informar millor, aprenem com estar cada dia una mica més al servei de les veïnes i dels veïns de Copons. De totes i de tots.

Gràcies per les mostres de suport rebudes. Trobarem les solucions.

Que tinguem una festa en pau.

Cesc Salamé Sabater

Alcalde

Pregó de Jaume Ortínez i estrena del documental "Copons 1724. Els negociants d'un poble que aixequen un país"

Elisenda Mercadal Segura

Seguint la línia de l'any anterior, el pregó de la Festa Major 2017 també va tenir com a protagonistes els negociants coponencs del segle XVIII.

Si el 2016 la Dra. Assumpta Muset féu el pregó seguit d'una passejada pels carrers i la història de Copons, el divendres 11 d'agost de 2017 va ser el Sr. Jaume Ortínez l'encarregat de parlar-nos d'aquests avantpassats emprenedors amb el títol "Els de Copons culpables?" i també de presentar-nos el documental "Copons 1724. Els negociants d'un poble que aixequen un país".

Enginyer tècnic tèxtil. Empleat de banca durant molts anys i encuriosit per la història de Copons. El Jaume forma part del consell editorial de la Revista d'Igualada i és president de la junta de l'AUGA (Aula d'Extensió Universitària per a la Gent Gran de l'Anoia) des del curs 2013-2014. També és col·laborador habitual de Camí Ral, sempre disposat a fer-nos un dels seus breus i interessants escrits.

"Els de Copons culpables?"

L'impactant títol del pregó venia anunciat al programa i a més estava plantejat en el seu escrit del Camí Ral 44.

L'historiador Joan-Lluís Marfany, en el llibre "Nacionalisme espanyol i catalanista. Cap a una revisió de la Renaixença", publicat per Edicions 62 el gener de 2017, i també a l'entrevista que aparegué a La Contra de La Vanguardia el mes de març de 2017, esmenta específicament els comerciants de Copons i Calaf, junt amb els de Barcelona, com a precursors del nacionalisme espanyol modern. Segons Marfany es buscava una justificació patriòtica per ajudar als fabricants catalans que ja dominaven el mercat hispà a tancar-lo i evitar la competència anglesa.

Per a Jaume Ortínez, el fet que en una obra d'aquesta dimensió s'esmentin de forma precisa els negociants de Copons és una prova més de la importància que van assolir aquestes famílies.

D'altra banda el pregoner va contrastar l'interès dels comerciants de protegir el mercat espanyol basant-se en el patriotisme, com explica Marfany, amb la constatació que, si més no, per a una nissaga coponenca establerta a Euskadi potser aquesta no fou l'única estratègia emprada, ja que es produeix una aliança matrimonial entre un Brunet i Maria Birmingham, filla d'una il·lustre família anglesa. Precisament les germanes Múgica-Brunet, descendents de Manuel Brunet, parlen de les seves arrels des de Donostia en el documental que es va presentar i estrenar a continuació.

"Copons 1724. Els negociants d'un poble que aixequen un país"

Després d'anys pensant-lo i treballant-hi, el Jaume ha vist materialitzada i acabada la seva idea d'enregistrar un testimoni que expliqui i il·lustri de forma breu i clara la història dels negociants de Copons, de manera que locals i visitants puguin disposar-ne. Es tracta d'un reportatge produït sobre la idea i guió de Jaume Ortínez Vives, amb muntatge de Dan Ortínez Martí, realitzador de documentals.

L'audiovisual, de 20 minuts de durada, compta amb les explicacions de la Dra. Assumpta Muset i d'Edgar Rodríguez, llicenciat en història, així com del mateix Jaume Ortínez. També de Maria Montserrat Gárate Ojangueren, historiadora de la Euskal Herriko Unibertsitatea. Inclou el testimoni de Sergi Jover i les germanes Múgica-Brunet, descendents de dues famílies coponenques, i el discurs de Gerard Padró i Miquel, catedràtic a la London School of Economics and Political Science, en l'acte de lliurament del XII Premio Fundación Banco Herrero "al mejor investigador menor de 40 años en los campos del conocimiento económico, empresarial y social" l'any 2013. També hi han col·laborat l'Anna Closa i una servidora.

Si no vau assistir a l'estrena podeu visualitzar el documental a: <https://www.youtube.com/watch?v=F6DoHYsF67Y&list=FL8AaVD5Q5CLXv8Khf92Bvjg>

Moltíssimes gràcies, Jaume, per aquest regal que ens servirà per descobrir, recordar i difondre la història d'uns negociants que aixequen un país. I moltíssimes gràcies a tots els que han col·laborat desinteressadament a fer-lo possible. *

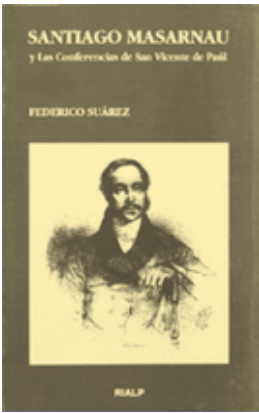

ELISENDA MERCADAL SEGURA

Demandar altres arxius

Jaume Ortínez Vives

Portada del llibre "Santiago Masarnau y las conferencias de San Vicente de Paul" de Federico Suárez Verdeguer, Editorial Rialp, 1994.

Al petit documental sobre els Negociants de Copons es parla de la família Masarnau i es fa especial menció a Santiago Masarnau. Aquest Santiago ja va néixer en una família prou benestant i influent com per dedicar-se al que li va plaure. I el que li va plaure fou la música. Protegit per la Reina Isabel de Braganza esdevingué un nen prodigi i feu concerts des dels sis anys. Amic de Mendelssohn i Rossini i molt amic de Chopin, va viure i actuar a París i Londres. Però el seu compromís amb els més desfavorits el portà de nou a Madrid per organit-

zar una xarxa d'ajuda organitzada de repartir menjar, medicines i atendre altres necessitats. Passats molts anys de la seva mort, un grup de persones s'obstinà en què l'Església el declarés beat i, més endavant, el fes sant. Aquests processos de canonització són molt llargs i costosos en diners i esforços. En el cas de Masarnau naturalment també ho foren. A finals dels anys setanta del segle passat, un grup de sis o set persones amb estudis diversos es va situar a Igualada durant set-

manes per tal de cercar als arxius diocesans, parroquials i civils (a Igualada, Vic, Copons, Jorba) tota la informació sobre aquest personatge i els seus antecessors en tots els aspectes possibles. D'aquesta manera, es van guardar informacions àmplies i múltiples sobre aspectes de la vida a Copons i sobre les famílies Masarnau, Torras, Sans, Jover i d'altres durant els segles divuit i dinou. Uns coneixements d'aquells segles que podrien resultar ben valuosos per Copons si se'n pogués aconseguir una còpia i difícilment útils en els temps que corren per aconseguir una beatificació. *

Punt Jove: Munta't la Festa

Marina Duocastella Sala

Festa major Estiu 2017

La Festa major d'enguany va ser tot un èxit! La implicació dels veïns i veïnes va ser molt notable i la juvenil, tant en l'organització d'actes com en la participació dels mateixos, va ser molt positiva. Les joves han treballat en diferents actes com la Gimcana de Copons, per un públic més infantil, la Nit jove on es va fer un corre carrers i la sessió de disco amb el DJ Live it Up. També van organitzar la Baixada d'andròmines, un seguit de jocs infantils i finalment un taller de pintar cares. Tots els actes van ser molt nombrosos i amb una bona participació. Agrair a tots els veïns i veïnes la participació i la implicació que va fer possible la Festa Major de Copons 2017!

Sant Sebastià 2018

Com ja és tradició s'ha començat a treballar en la pròxima edició del Munta't la Festa per Sant Sebastià. El passat 27 de novembre es va fer la primera trobada i el dia 1 de desembre la segona on es els diferents veïns i veïnes de Copons van començar a treballar per la realització del programa de la Festa major de Sant Sebastià 2018, que enguany serà el cap de setmana del 19,20 i 21 de gener. Agraïm la participació i l'esforç de tots els participants que hi estan col·laborant i animem a tothom que s'hi vulgui sumar. *

MUNTA'T LA FESTA MAJOR

dimecres, 3 gener 2018

a les 19:30 h. / Sala Polivalent

Sessió de tancament del programa de la Festa Major d'hivern de Copons del 2018

Entre tots la farem possible!

Oberta a tothom!! No hi faltis!! Tu fas la festa!!

Organitza:

Camí Ral

5

Aurora Domínguez Ruiz

Rosa Mata Francès

Coincideixo amb l'Aurora a la Cullereta. Feia dies que no la veia i ens enganxem a fer-la petar. A l'Aurora no li costa xerrar i explicar coses, és oberta i riallera. Se la veu contenta. Parlant del context polític actual em fa un repàs ràpid a la seva vida. Llàstima que no he gravat la conversa perquè tot el què m'explica ja donava per una bona entrevista. Així que li pregunto si vol que li faci l'entrevista pel Camí Ral. —Ah, bueno, como quieras —em diu. I quedem una tarda a Cal Puig.

L'Aurora va néixer a Andalusia, a Arco de la Frontera, un 28 de setembre del 1966. Ha viscut la meitat de la seva vida a Andalusia i l'altre meitat a Copons.

Comencem pels records de la infància:

—Vivíamos en un cortijo. Una agrupación de casas con varias familias que trabajan en el campo, y todas las tierras y todo son de un señorito, un conde, que tiene jornaleros que le trabajan. Mi padre trabajaba sobre todo con el tractor. Había más familias y estaban mi abuela y mi abuelo que era el encargado de la gente que trabajaba allí. Sembraban remolacha, trigo, pipas de girasol, estas cosas.

—Era la más pequeña de 5 hermanos. Éramos tres niñas y dos niños. Me llevo 7 con el mayor. Íbamos a la escuela en un colegio de monjas un poco alejado. Estábamos internos. Teníamos la opción de ir a otro colegio público pero mi madre quería que fuéramos a un colegio de monjas que según ella las enseñaban mejor a las niñas. Fui a la escuela hasta los 13. Y después nada, porque no quise estudiar y mi madre me dijo: —¡pues si no estudias, a trabajar!— Y a trabajar de canguro cuidando niños. Esto ya era en Jerez. Del cortijo este fuimos a otro cortijo más cerca de Jerez. Toda la familia. El mismo conde tiene otro cortijo y dice: —aquí ya no hay tanto trabajo— y nos trasladamos a otro cortijo. Allí amigos nada; en la casa vivía mi abuela y una mujer mayor y esperábamos a sus nietos para jugar con ellos. Yo la vida la pasaba en el colegio. Cuando cambiamos de cortijo seguimos en el mismo colegio. Íbamos al colegio en taxi y toda la semana allí.

—Yo nunca llegué a trabajar en el cortijo. Ni quise. Tengo un trauma con el niño del conde. Un conde es un conde... Un día jugando al escondite le medio insulté y salió el niño y me dijo: —el día que yo sea conde tus hijos

sudaran sangre trabajando para mí —Y a mí aquello me marcó. Pero tengo buen recuerdo porque en otros cortijos había más niños y hacíamos excursiones y cosas. Pero aquello del hijo del conde, con 8-9 años que tenía, no se me olvidará en la vida.

—Luego mis padres se fueron a Jerez capital a vivir. Mi padre tuvo una enfermedad y se jubiló y mi madre ya había comprado el piso en Jerez y se fueron del cortijo.

—Yo me casé muy pronto. Con 17 años ya estaba casada. Y con 18 ya tenía al Gonzalo. Casada por la iglesia. Cuando me casé con Juan trabajaba de canguro en una casa de Jerez y algún fin de semana trabajaba en algún bar o algo que te llamaran o así. Me caso y me voy a vivir a Nerja, Málaga. En Jerez no hay trabajo y nos vamos a Nerja que él tiene un tío suyo allí que le dice que hay mucho trabajo en la construcción. Él se va a trabajar allí, vuelve, nos casamos y de viaje de novios a Nerja un año y medio, ja ja... Luego se acaba el trabajo allí y nos volvemos a Jerez y allí nacen mis dos hijos. Se llevan 7 años. Entonces yo estoy trabajando en una fábrica de verduras.

—¿Estabas bien en Nerja?

—Sí, bueno, cuando estás en un sitio nunca sabes si estás bien o no hasta que sales... pero bien sí, tenía amigos. Y luego mi marido al paro y decidimos irnos a Benicarló porque mi hermana y su hermano están allí. Una hermana mía está casada con el hermano mellizo de Juan. Ellos siguen juntos y tienen un niño. Lo arreglamos un poco nosotros, ja ja... Yo le decía a mi hermana: —vamos a salir, te vienes?— Y él lo mismo con su hermano y nos íbamos los cuatro a algún pub. El Pepe de aquí Copons es otro hermano de Juan.

—A Benicarló primero se fue Juan porque yo con un niño de cinco años y otro de siete meses no sabíamos cómo iría. Trabajo tenía pero de palabra. Él se va dos meses, empieza a trabajar, busca piso de alquiler, viene a Jerez y me recoge a mí y todos para allá con los niños, el cuco y lo otro. Allí estuve un año y medio.

—¿Y después dónde?

—Después ya a Copons. Yo no quería primero. Yo en Benicarló estaba bien porque tenía mi hermana pero no estaba integrada, no estaba bien del todo... me costó con la gente. Por ser andaluza supongo, no sé, de la forma que te miraban, por encima del hombro, a lo mejor no era, pero yo me sentía así. Menos con una pareja de amigos que nos llevamos muy bien. —Y Juan se vuelve a quedar en el paro. Y su

otro hermano que está en Copons le comenta de trabajar al matadero. Yo no quería porque ya estaba asentada y con los niños y toda la carga... Y al final yo le dije que vale, pero que —¡yo ya no me muevo más!— Y cuando llego a Copons de primero pensaba que era un pueblo fantasma. Nadie por las calles... ¡Que no es así ni mucho menos! Pero de primeras me lo pareció.

—¿Y en Copons dónde vives?

—Uuuy, yo aquí me parece que me he recorrido todas la casas. La primera donde vive ahora la Vero; luego abajo, al frente del Pou... Yo llegué aquí a Copons y tenía un poco de miedo como me pasó en Benicarló y fue todo lo contrario, enseguida, la gente apúntate a una excursión, luego que si hiciera teatro... Me sorprendió mucho. De fuera te dicen que los catalanes son muy suyos pero me di cuenta que no es verdad.

—Con la Carme del Estanc me reía mucho porque ella me hablaba en catalán y yo le decía —me puedes hablar en castellano, es que no te entiendo— Y llegaba otro día y me volvía a hablar en catalán y yo —Carme, me puedes hablar en castellano que todavía no lo he aprendido— Y poco a poco la mujer... Y así que una vez que me habla en castellano y yo le digo —Carme, me puedes hablar en catalán porque en castellano es que no te entiendo, te entiendo mejor en catalán ahora, ja ja...—

—Me costó aprenderlo el catalán, bueno me costó no, lo aprendí pronto, porque de aquí no me he movido. ¡Y mira, ahora soy de Veciana, que no me hace gracia no, ja ja, pero mira! Yo no me esperaba que estaría tan contenta en Copons. A mí me dicen que estaría tan bien aquí y no me lo hubiese creído. Por el miedo de no conocer a nadie, que todos irían a lo suyo, que me dejarían de lado... pero nada de eso.

—¿Y ya hacías teatro?

—Yo en el colegio había hecho teatro. Una vez que salí del colegio ya lo dejé. Ellos aquí ya llevaban tiempo. Yo empecé con la Rita y la primera que hice fue el Entre Mujeres. Tengo fotos aquí. En esta la directora era la Francina. Me gustó mucho de hacerlo y yo se lo digo a la Francina, que si volvemos a hacerlo yo solo tengo que mirar una vez el guion. El Médico a Palos fue otra. En el Médico a Palos el Ramon de la Adela me pegaba una paliza.

Aquí ens posem a mirar fotos. La mayoría són del teatre i dels playbacks de la Festa Major. A l'Aurora no li falta desparpajo i sempre li ha agradat pujar a l'escenari. No ha parat de fet. Tot mirant fotos ens fem una copeta de cava per deixar anar la llengua encara més.

—Esta foto es del playback de la Fiesta Mayor

haciendo el Azúcar Moreno con la Laura. Y esta otra de una excursión de cuando trabajaba con la Dolors. Aquí en Copons trabajé en el Sala Ferrer con el Salvador y luego con la Dolors. ¡Esta foto me la hiciste tú en una calçotada!

—A mí la Dolors me hizo mucho de madre. Ella fue la que me dijo de apuntarme a la excursión. Bueno, ella ha sido madre para casi medio pueblo. Yo con ella siempre he tenido feeling de aquello y cuando me he visto y sentido muy mal siempre he ido a la Dolors. Que ella tiene su genio y todo lo que quieras pero yo con la Dolors siempre me he llevado muy bien. Y siempre me ha ayudado con los niños. Pero ella ya es así, ella cuando tiene que ayudar ayuda.

—Yo soy de palabra y dije que no me movía de aquí. La cosa está que Juan quería marchar otra vez a Benicarló porque aquí estaba agobiado y yo le dije que no. Y Juan esta en Benicarló ahora. Nos separamos que yo tenía 35 años. Gonzalo está en Jerez. Se va con 19 años. Él tenía una relación aquí y le va mal y quiere cambiar todo y se va a Jerez. Allí tengo a mi madre, mi padre murió. Pero una cosa son los padres lejos y otra tener el hijo lejos. A mí me hubiera gustado tener a mi hijo aquí, con mis nietos, y en vez de verlos por Skype, tocarlos. Ahora hará un año que no los veo y este año por Navidad no bajo. Y el Álvaro hará un año que ya vive en Barcelona con la novia. Pero Álvaro lo veo mucho. Él no ha perdido la relación con Copons. La Gemma ya es de aquí, pasaba todas las vacaciones en Copons y ahora vienen a ver a sus amigos de aquí como el Aleix...

—¿I el momento político qué? ¿Cómo lo has vivido?

—Pues no muy bien la verdad. Lo hablo poco.

Con quien más lo hablo es con Gonzalo. Allí no les llega la información y explicarlo es largo y complicado. Ellos no lo entienden, no entienden por qué nos queremos separar. Con las amigas del cole fatal. Me tuve que quitar del grupo del Whatsapp. No lo entendían. Yo les decía que me respetaran...pero... Yo la sensación que me da es que ellos se piensan que los estas discriminando a ellos y no es así. Yo soy andaluza por los cuatro costados pero también me siento catalana. De dónde eres?¿De dónde naces? ¿De dónde vives? ¿O de dónde te sientes? Yo llevo mucho tiempo aquí, mis hijos se han criado aquí. Mi corazón está partido. A mí la independencia me encantaría. El día que fuimos a votar lo pasé muy mal, muchos nervios, mucho miedo. Pero aun así fue emocionante, la unión del pueblo y no sé qué, que si vienen, que si no vienen, y el Álvaro —mama, vete pa casa que si viene la guardia civil ¿Qué vas hacer?— y yo —¡pues hacer piña!— Y yo lo he intentado explicar a mi madre y a mis amigas, que en el pueblo de al lado estaban pegando a la gente... pero no lo entienden. Yo no sé qué información les llega allí. O a lo mejor soy yo que no sé explicarme, yo no lo sé. Aquél día del referéndum a mí se me quedará clavado. Y todo lo que hicimos... Es que el pueblo de Copons cuando hay algo ya se ha visto que siempre es una piña. Aquel día me sentí aún más de aquí Copons. Aquí se vivió mucho. En Copons, entraron, vieron, y yo creo que dijeron —Si entramos aquí no podremos salir— Vinieron por lo menos tres veces los de paisano. A los Mossos les dimos de desayunar. Fue un día de mucho sentimiento. Yo estaba temblando. Yo muchas veces pienso: —cierras los ojos y los abres y ya— Aquel día lo veía a la vuelta de la esquina, ahora no. Uno de

aquí de St. Pere me dijo —Aurora, no te hagas ilusiones que esto tu no lo veras. Lo verán tus nietos— Pero hay mucha gente que no entiende que yo pueda ser independentista. Yo digo que el catalán no lo he aprendido pero el castellano se me está olvidando, ja ja... Esto lo decía la bisabuela del Enrí y yo igual.

—Y en Andalucía ya te llamaban la catalana antes de venirte, ¿verdad?

—Sí, en mi casa de pequeñita siempre me decían —es que eres muy catalana— y yo no sabía el significado. Creo que era porque miraba mucho por el dinero y me costaba comprar cosas y si con este dinero me puedo comprar dos mejor que una... Y luego por el Barça. Un día jugando para escoger equipo me dicen —que eres del Madrid o del Barça?—Y yo dije: —del Barça!— pero yo no sabía ni que era un equipo. Ara, mis hijos del Barça també. Los dos. Su padre del Madrid pero los dos del Barça. Su padre le preguntaba a Álvaro de qué equipo era y él decía que del Madrid y luego me venía a mí y decía —mama, yo le he dicho que del Madrid pero yo soy del Barça, se lo digo para que no se enfade, ja ja...—

—I ara vivint a Cal Puig. Ets aquí per amor?

—Pues sí. Yo creo que a la tercera va la vencida. La verdad es que el Enrí me lleva como una reina. Yo creo que él está contento también. De momento no se queja, ja ja... Cuando vine aquí él estaba solo, pero se murió su padre y su madre se vino abajo y él cada día carretera a verla a Olesa y al final decidí quedarme yo aquí. A mí no me ha dado nunca miedo estar sola. Como he vivido en cortijos estaba acostumbrada y me he quedado sin luz y todo y no me da miedo. Y ahora aquí estamos los tres y bien.

—I continues amb el teatre?

—Sí, mientras pueda no lo dejaré. Ahora estamos con las Brujas de Salem que la haremos por la fiesta mayor de invierno. Y esta vez lo hago en castellano. He hecho muchas en catalán pero es diferente cuando es una comedia. En esta tengo que poner mucho sentimiento y yo pienso en castellano todavía.

L'Aurora és una persona afable i agraïda. Sap gaudir de tot el bo que li ofereix la vida i ha sabut lluitar per superar allò no tan bo. Mira el rellotge. Em sembla que pateix perquè és l'hora que la mare de l'Enric baixa al menjador. Però jo sé que ella té corda per estona. De totes maneres la conversa d'avui ha sigut diferent de quan ens hem posat a xerrar al bar de forma natural. Està clar que això que et facin una entrevista, sigui com sigui, imposa una mica.

Moltíssimes gràcies Aurora, un plaer parlar amb tu i en format d'entrevista també! *

CEDIDES PER AURORA DOMÍNGUEZ RUIZ

El femer

Montserrat Galí Segués

Un munt de fems

El femer, en les masies dels anys cinquanta del segle passat, donava també força feina a tots. En Roc va aprenent la seva utilitat, la millor forma d'obtenir uns bons fems i com tractar-los.

—Apa Roc, bon dia. Espavila que avui hem de femar l'hort. —Digué el pare des de la porta de l'habitació on en Roc i el Miquel dormien profundament.

El Roc es va llevar i emmandrit va baixar a la cuina a esmorzar. La mare li va escalfar una mica de verdura, que havia sobrat del sopar, on hi va fregir també cansalada i li va donar un got de llet de cabra acabada de bullir. El pare ja havia portat el carro davant del femer, ben frenat, i anava omplint coves amb fems i els anava buidant dalt del carro. Quan arribà, en Roc començà a omplir coves amb els fems de l'altre costat.

—Ai Roc , estàs ben adormit! Què fas?

—Omplir coves amb fems!

—Però aquets no estan fets, els has d'agafar d'aquests d'aquí.

El Roc adormit i obedient omple els coves amb el fem molt fet del femer. Un cop tenen el carro ple, amb la quantitat de fems que necessiten, enganxen la mula, l'Escapçada, al carro i van cap a l'hort a repartir-lo. Deixen la mula lligada i li donen palla. El Roc va escampant els fems amb la força per tot l'hort i el pare el va colgant amb la fanga. Quan paren per fer beguda, el Roc que ja estava ben despert i rosegava unes quantes ametlles torrades, pregunta:

—Pare, m'has d'explicar bé tot això dels fems. Els fets, els nous... per què tot això?

—Mira Roc, al bosc als torrents i pujols les plantes viuen tranquil·les. De la terra treuen tots els seus nutrients i elles mateixes els tornen a la terra ja que deixen caure a terra fulles seques, fruits, troncs... També ajuden a nodrir la terra les restes d'animals que corren per allà. Tot això es desfà i els nutrients tornen a entrar a la terra i les plantes els poden tornar a absorbir com aliments amb les seves arrels. Però a l'hort i en els camps que conreen de forma seguida, quan tenim els enciams, el blat, les cols... crescudes, ens les emportem i allà no queda res que torni a la terra per poder

ser transformat en aliment per a les noves plantes. Al cap d'un temps de cultivar de forma intensiva un camp o hort cal aportar a la terra nutrients per tal que les plantes que hi plantem puguin créixer bé. Per això hi posem fems.

—Però pare, tota aquesta porqueria podrida pot servir de res? No són tonteries això? Mira pare que al femer l'àvia hi tira de tot. Tot el que no vol per les gallines o els porcs va a parar al femer: les tripes dels conills, les patates podrides, cendres... Hi tirem la femta dels porcs, dels conills, de les gallines, de la mula, dels bens... i quan escurem el pou mort de la comuna també ho tirem al femer.

—Els fems són el producte d'aquesta barreja d'excrements d'animals domèstics i de restes del seu jaç, de la cuina... Però tot això s'ha de descompondre, fermentar. Durant aquest temps de fermentació la part orgànica fa una mineralització. Quan està ben fermentat conté elements necessaris per a les plantes. A més actua com activador de la vida microbiana i condiciona la terra, augmentant la retenció de l'aigua, i en millora l'estructura.

—Pare i per què ho hem de colgar?

—Els hem de colgar abans de plantar perquè no es volatilitzi el nitrogen i perquè es vagin desfent dins la terra. Així, quan plantem de nou, la terra ja té matèria orgànica, ja està adobada. Abans sols tiraven fems, però ara, fa alguns anys, sabem que els fems contenen pocs minerals com potassi, fòsfor, nitrogen, que són molt importants per les plantes i per això també hi tirem adob de nitrat, potassa i fòsfor. Això ho farem més endavant, quan comencem a

plantar.

—I en un camp gran, com la plana, necessitem molts fems i molts sacs d'adob. No hi altra manera de millorar la terra? —pregunta el Roc.

—Sí, es pot fer un cultiu alternatiu algun any. Es planten plantes, i un cop han crescut es llauren per enterrar-les i incrementar la matèria orgànica al terra. Fem servir lleguminoses com veces, pèsols, faves, cigrons... ja que aquestes fixen el nitrogen a les arrels i aporten molts nutrients. Amb això es deixa reposar el camp un any i al mateix temps millora el subsòl. D'això se'n diu guaret o "buret". També quan es fa una boïga el terra queda molt enriquit.

—Què vol dir fer una boïga? He sentit a dir "Aquell treu boïga" però no se què vol dir.

—És una feinada fer boïga! Per això quan un va darrera una noia i aquesta ni se'l mira es diu: "Aquell treu boïga", per dir que haurà de treballar fort per conquerir-la. Mira, si es té un tros de bosc poc bo, amb brolla, garrics i pocs arbres, es talla tot, es treuen les soques grosses... per transformar-lo en un camp. Un cop tot tallat s'aprofita la llenya grossa per la casa i de les rames i branquillons se'n fan uns munts que es cobreixen de terra i es cremen. Un cop cremats s'escampen les cendres pel camps i durant uns anys aquell camp té una terra de bona qualitat.

—Caram pare, sembles un professor. On ho aprens tot això?

—A la cooperativa ens informen de les novetats sobre adobs. Tot és bastant nou ara. I anem a fer feina que els fems ni s'escampen ni es colguen sols.

Seguiren amb la feina fins a l'hora de dinar.

Carro per transportar fems

Fanga

Al migdia en Miquel va arribar d'escola i tots junts van seure a taula a dinar. En Roc, que anava pensant tot el que li havia explicat el pare va tornar a la conversa.

—Nosaltres tenim el femer al darrera de la casa. Per l'àvia i la mare és còmode ja que des de la finestra de la cuina poden tirar les deixalles. Hi desviem cap al femer els pixums dels porcs i també el tenim prop de l'estable, el galliner... però a can Ribes tenen el femer dins la cort dels porcs. Com que aquests són els que fan més merder no tenen tanta feina a escurar la cort i s'estalvien transportar tota aquella porqueria cap al femer.

—Sí, hi ha gent que té el femer amb els animals. El van tapant amb palla i el retenen allà fins que l'han de fer servir. Això és una mica més còmode que escurar corrals i la cort cada dos per tres. —intervingué l'avi— Però això no és molt saludable per a les pobres bèsties que han de respirar sempre un aire poc saludable.

—Els nostres fems són molt bons! —diu la mare posant cullerada— Posant sols una punteta de fems a les torretes ja en tens prou perquè les plantes floreixin i creixin ufanoses. La senyora Carme de Barcelona cada estiu ve a buscar-ne una bosseta per posar a les seves torretes i diu que ho ha provat amb altres fems i que el nostre és el millor.

—És que nosaltres en sabem de fer fems! —diu el pare— Primerament no el tenim a ple sol, on es pot accelerar la fermentació i descomposició però fa que s'assequi massa i s'evaporin substàncies. En segon

lloc el remenem, ben remenat, tres cops a l'any i en lluna plena.

—Calla pare! No m'ho recordis, quina feina més pesada i pudenta! —diu en Roc i l'avi segueix.

—Hi afegim palla del jaç dels animals i varietat d'excrements i això es nota. I no els fem servir fins que estan ben podrits i amb això evitem que al posar-los pel camp s'hi escampin també ous d'insectes i males llavors que, si no estan podrits, poden causar un perjudici.

—Vinga, canvieu de conversa que estem menjant una escudella boníssima i ja hi sento olor de fems! —intervingué el Miquel provocant una rialla a tots.

L'hort de la masia era gran i en Roc i el pare van tenir-hi feina llarga per femar-lo. Al femer sols havia quedat un petit munt de fems nous.

El matí del diumenge es van despertar amb boira, no es veia res. Però a mig matí el vent del nord es va emportar tota la boira. L'àvia estava contenta, era el dia que baixaven tots al poble per comprar el que els feia falta i anar a missa. En sortir de missa en Miquel corria cap al tros pla de sota l'església i allà amb una colla d'amics aprofitaven fins l'últim minut per jugar a futbol. Els grans feien la xerrada en els bancs de fora de l'església amb amics, parents i coneguts i s'assabentaven de les novetats.

—Apa Miquel que marxem! —Va cridar-lo la mare al cap d'una estona.

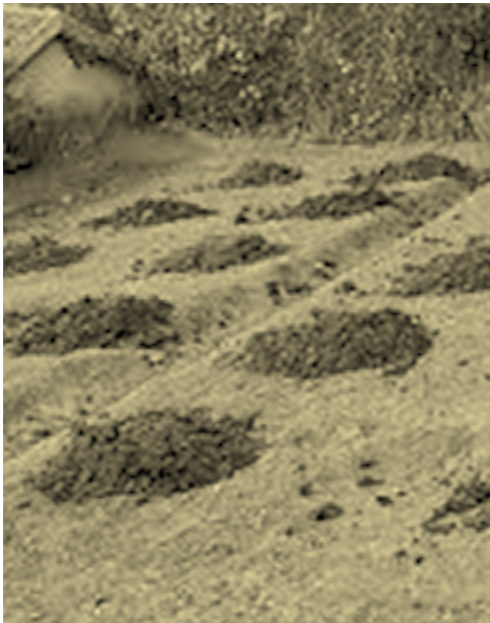
—Oh, ni tan sols un moment per jugar? —protestava cada diumenge en Miquel.

—Apa, no rondinis, digues a algun amic que pugi a jugar i a berenar aquesta tarda a casa —li digué la mare.

I així va ser. Van pujar els dos germans, en Joan i en Cesc de can Ribes, a jugar. A l'era van marcar una porteria amb dues pedrotes i començaren a jugar: un porter i dos jugadors de forma rotativa. D'un xut fort la pilota va anar a parar lluny de l'era i rodolant va saltar dins el femer.

En Joan decidit se n'hi va anar i veient que el femer era net va anar cap el fons on hi havia la pilota. Però... el fons del femer era més fondo i allà anaven a parar els pixums dels porcs i, per desgràcia, amb l'airet del matí, havien quedat coberts de fulles seques. Ai las! En Joan xap, salta de cop sobre les fulles, s'enfonsa en els pixums, rellisca i... ja va agafar la pilota ja, però van quedar-li sabates, mitjons i el cul dels pantalons ben emmerdats!

—Ai, merda, merda, merdaaaa! —cridava enfadat. I el Cesc, en Miquel, en Roc... van

Escampant fems a l'hort

anar-hi corrent per saber què passava.

Quan van veure en Joan tan empastifat no podien aguantar-se el riure. Sort que va sortir la mare, els va fer entrar al pati i va treure un cossi d'aigua per rentar al Joan.

—Aquí fora el vols fer rentar mare, amb aquesta fresca? —Preguntà en Miquel i la mare contestà:

—Si entra a casa tal com va ens ho deixarà tot emmerdat i perfumat!

—Ui, Ui, Ui! —protestava en Joan mentre es rentava en el cossi i en Miquel va dir-li:

—Què et passa? No vols rentar-te? Vols anar empastifat cap a casa?

—Noooo! Ja em rento, ja em rento... però és que estic quedant glaçat!

—Glaçat i perfumat de porc! —rigué en Roc.

Es va eixugar. La mare ja havia anat a buscar roba del Miquel per deixar-li. Van rentar les sabates, mitjons i pantalons, van entrar a la cuina i van fer seure al pobre Joan prop del foc. La mare els va preparar el berenar: unes bones llesques de pa amb confitura de mores i llet calentona per en Joan, per refer-lo del fred i del disgust. I com que a l'hivern la tarda és curta aviat va ser hora de marxar. També van deixar-li unes esparidenyes i els dos germans van tornar cap a casa seva.

Aquella tarda tots van aprendre una lliçó: sota les fulles seques hi pot haver una sorpresa amagada, fins i tot pot haver-hi un femer!

El meu agraïment per a en Jaume Gudayol per tot el que m'ha explicat sobre els fems i els femers. ✨

Bon profit

Àligues (2n i 3r de primària)

A la classe de les Àligues hem treballat els textos instructius i se'ns va ocórrer fer unes receptes. És per això que volem aconsellar-vos un àpat per poder passar l'hivern i que agradi a petits i grans.

Primer plat: Brou i galets

Ingredients

- 2 porros
- 2 naps
- 1 xirivia
- Ossos de pollastre i vedella.
- 1 patata
- ½ col
- 2 pastanagues
- Fulles d'api
- Sal

Preparació

Posem tots els ingredients nets i pelats en una olla plena d'aigua i un pessic de sal, al foc durant 3 hores.

Després colem el caldo i el posem a bullir juntament amb els galets fins que aquests hi siguin al punt.

Segon plat: Macarrons

Ingredients

- Tomàquet
- Oli
- Sal
- Macarrons
- Ceba

Preparació

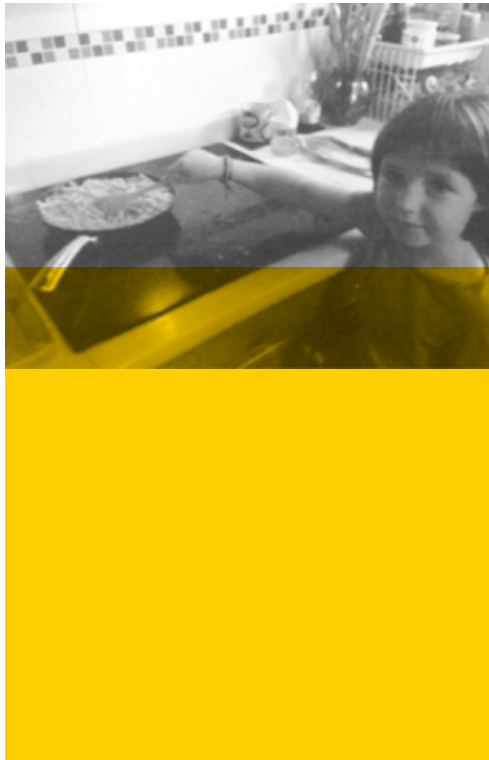
Primerament, fiquem a bullir els macarrons amb un pessic de sal i un raig d'oli. Al mateix temps, anem fregint la ceba ratllada i el tomàquet en una paella.

Quan els macarrons ja hi són a punt els escorreguem i els afegim al tomàquet i la ceba.

Per finalitzar, ho barregem tot bé i al plat.

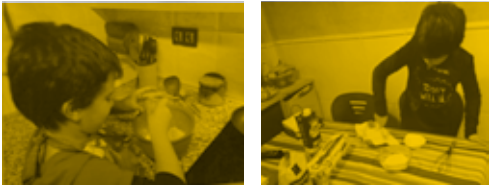
Postres: Creps amb xocolata i nata

Ingredients per a 7 persones

- 1 got de llet sencera
- 2 cullerades grans de farina
- 1 ou
- 1 pessic de sal
- 2 cullerades grans de sucre
- ½ cullerada de mantega
- 1 pot de nocilla
- 1 pot de nata muntada

Preparació

Per començar, barregem la llet, la farina, l'ou i la sal.

Quan la barreja quedi fina ja podem procedir a fer els creps.

Per això, necessitem posar una mica de mantega en una paella calenta.

Seguidament, abocarem part de la barreja i l'estendrem fent una capa fina que anirà solidificant-se i que li haurem de fer la volta per fer el crep per les dues cares.

Per últim, traiem el crep de la paella i li untem xocolata i nata al gust.

TAST-TECH

Grans (4t, 5è i 6è de primària)

La classe dels Grans el dissabte 18 de novembre vam anar a Igualada al Tast Tech, una mostra de tecnologia i robòtica de la comarca de l’Anoia que es feia al Museu de la Pell.

Quan vam arribar vam fer una volta per dins i al passar per diferents llocs els expositors ens ensenyaven diferents coses: hi havia robots, jocs amb ordinador i sense, impressores 3D, drons, hologrames... Després vam esmorzar tots junts a les escales de l'entrada. I a les 12.45 els de quart vam construir un robot “Lego” amb una tauleta tàctil. Vam programar el robot i després vam jugar. Els de 5è i 6è vam fer unes ulleres de realitat virtual. Un noi ens va ensenyar a fer-les. Quan vam acabar-les, vam provar el seu funcionament amb el mòbil que vam portar. Ens va agradar molt a tots i a totes anar al Tast-Tech! ✱

DESCOBRIR L'ENTORN

Motos (3 i 4 anys)

Els dimecres a la tarda tots els nens i nenes de l’escola sortim a descobrir l’entorn.

Una d'aquestes tardes vam enfil·lar-nos muntanya amunt, tot veient pedres, arbres, plantes, sentint els ocells... I vam trobar una bona mata de romaní que feia molt bona olor. Tant ens va agradar que ens la vam emportar a l'escola, tenint així un trosset de bosc a la classe. Però no en vam tenir prou, volíem que perdurés per sempre! Així que vam decidir que cadascú la podia dibuixar i així en la podríem emportar cap a casa. Calia primer de tot escollir els colors més adients, havia de ser al màxim de semblant possible, talment com si d'una foto es tractés. Que si verd fort o fluix, que si el marró, ... Observant cuidadosament el romaní, les parts, la forma, els colors, ... van anar fent el seu dibuix. El seu primer dibuix al natural! Aquí us en deixem alguns exemples. ✱

VAIXELLS DE PAPER

Plàtans (5 i 6 anys)

ALS PLÀTANS FERRARIS ELS AGRADA MOLT FER AVIONS DE PAPER I UN DIA VAN VOLER FER VAIXELLS, CADASCÚ EN VA FER UN, EL VAM DECORAR I VAM DECIDIR QUE EL VOLÍEM ANAR A POSAR A L'AIGUA!

PELS HORTS DE COPONS HI HA UNS PETITS CANALS ON HI PODRÍEM TIRAR ELS VAIXELLS! SOM-HI!

VEM ALS MIR A URDINADO PAR FE

VEM ANA A TIRAR ALS VARCUS
ALORT D'AGNIMA
I NO VAN ANA VEALS VAREIS DA PAPE
PARCE AGDASFE I AN

OSTRES! ELS VAIXELLS S'ENFONSEN I ES DESFAN...
HAUREM DE BUSCAR UNA SOLUCIÓ!

A LA CLASSE VAM ESTAR MIRANT QUIN MATERIAL SURAVA MÉS QUE ELS ALTRES PER FER EL MILLOR VAIXELL!

AMB EL MATERIAL QUE MÉS SURAVA CADASCÚ VA FER UN VAIXELL, PRIMER ELS VAM DISSENYAR I DESPRÉS ELS VAM FER!

VEM MUNTA ALS VARCUS AM SILICONA

UN COP PREPARATS VAM ANAR CAP ALS CANALS DELS HORTS!

ASTABAM MIRAN SI VANIM
ELS BARCOS PAR VEURE
SI VEVEN APOC APOC

Festa Major de Sant Pere de Copons 2017

Dolors Cortès Casellas

30 de juny, divendres

Grup Musical “The Desafinados”

Actuació a l'ermita de Sant Pere del grup musical “The Desafinados”, grup amateur de músics de Begues format per gent de totes les edats, dirigit per en Juli Casado que ens interpretà sons de bossanova amb accent mediterrani. La seva música harmoniosa, divertida i rica en matisos, ens transportà a un viatge pels diferents gèneres musicals.

En acabar, vàrem gaudir d'una copa de cava i pica-pica per a tots els assistents, i una animada tertúlia, iniciant així el primer acte de la nostra Festa Major 2017.

1 de juliol, dissabte

L'Os Mandrós

A les 6 de la tarda vàrem tenir l'actuació de l'Os Mandrós, amb la quitxalla del barri i amb els amics que ens varen acompanyar vàrem poder gaudir, petits i grans, de la màgia del nostre conta-contes que ens va traslladar amb la imaginació dins de cada història i de cada personatge. I amb la canalla i adults bocabadats ens va emocionar i fins i tot ens va ensenyar a fer màgia amb un trosset de paper petoner. En sortir, coca i xocolata per a tothom.

2 de juliol, diumenge

Missa, bastoners, grallers i gegants de Copons i Marcel Casellas trio.

S'inicia la festa del diumenge amb la celebració de la Missa oficiada com cada any per Mossèn Enric, tot i que aquest any fou a les 11 h del matí.

A la sortida, actuació dels grallers, gegants i bastoners de Copons que ens varen delitar amb les seves actuacions, a la plaça de davant de l'ermita. Com cada any, els agraïm molt la seva inestimable col·laboració ja que ens alegren el diumenge de la Festa Major donant un aire molt festiu i participatiu amb les seves actuacions.

A continuació tots plegats vàrem gaudir a l'ermita del concert-vermut amb el Marcel Casellas Trio, que ens va fer passar una estona agradable amb el seu peculiar estil que explora, improvisa i recrea la cançó tradicional i els gèneres de balls més genuïns dels Països Catalans.

I com a acte de cloenda de la nostra Festa Major, el ja tradicional vermut a la plaça, gaudint de les converses i comentaris de tots els assistents i desitjant-nos: Bona Festa Major i fins l'any vinent! *

DOLORS CORTÈS CASELLAS

PUNT
i
inscripcions

Baixada d'andròmines

Festa
Major
d'estiu

Festa Holly

I BAIXADA
D'ANDROMINES
COPONS
2017

Geganters i grallers

Glòria Fustero Vidal

Un any més els Geganters i Grallers de Copons tanquem la temporada 2017 molt positivament.

Com ja sabeu, a les sortides que fem fora de Copons sols surten la Raimunda i en Manuel.

Vam iniciar les sortides l'11 de juny, amb la trobada de gegants a la població de La Llacuna, on els portadors i acompanyants ja vam notar la forta calor que ens esperava aquest estiu.

Tot seguit, el 2 de juliol, vam celebrar la festa tan desitjada de Sant Pere de Copons, on vam tenir un invitat especial: el gegantó Rei Jaume I portat pel seu jove portador, en Joan Medir Closa. Tots vam compartir la bonica plaça, com cada any, amb els bastoners de Copons, mentre el públic assistent anava prenent el pica-pica a què cada any els veïns de Sant Pere ens inviten.

El diumenge 16 de juliol, la sortida va ser a Vilanova del Carmí, invitats per la Festa de l'agrupació del Camp del Rei. Aquest any també vam compartir la cercavila amb d'altres grups de diferents poblacions, tant de l'Anoia com d'altres comarques, amb el bastoners de Copons. Una vegada acabada la cercavila tots junts compartírem taula tot assaborint una arrossada gentilisa de l'agrupació.

Tot seguit, el 15 d'agost, vam tenir el nostre plat fort, la Festa Major de Copons, que com cada any és la millor i més emotiva. Aquí sí que vam poder treure la Roseta i el Ramon, junt al gegantó lleig que compleix un any.

Vam iniciar la cercavila des de la zona del poliesportiu fins a la plaça Ramon Godó encapçalada pels capgrossos, la cuca, grallers, gegantó lleig, el gegantó Rei Jaume I d'en Joan Medir; aquest any com a novetat s'hi ha afegit la gegantona Txell portada per la Txell Espelt, tot seguit Manuel, Raimunda, Ramon i Roseta tancaven la cercavila.

A la plaça ens esperava una gran sorpresa: aquest any els gegants estrenen una dansa nova, una dansa feta en exclusiva pels nostres gegants. La música i lletra ha estat creada per l'Anna Closa, professora de música i filla de Copons.

El títol de la dansa és "DANSA DELS GEGANTS DE COPONS".

La coreografia l'ha fet el jove Roger Vázquez, cap de la colla gegantera de Masquefa i un gran amic nostre.

Moltes gràcies, Anna i Roger !

També aquest any, com a novetat, la Cuca i capgrossos van passar uns dies pel taller de la Dolors per tal de posar al dia els vestits i posteriorment pel taller de maquillatge. Gràcies a totes i tots els implicats.

Finalment els gegants van fer la seva última sortida d'enguany, va ser el dia 2 de setembre a Calaf, a la Festa Major d'Estiu, fent una cercavila i acabant a la Plaça dels arbres. ✱

Lletra de la dansa dels Gegants de Copons

En Manuel i Raimunda junts volen ballar,
Ramon i Roseta ja són al davant.

Gegants de Copons, dansen sense parar,
la festa ha començat.

Volta cap aquí i saludar, el ball ja surt ben animat.
Una mica més de bellugar i haurem acabat.

El futbol de la Festa Major

Quima Closa Múnera

La Mariona, la Júlia i la Rut entrenaven als nens i nenes de Copons pels partits de futbol de Festa Major. Els entrenaments es feien els dilluns, dimecres i divendres a les 7 de la tarda. De Copons es van crear quatre equips: els més petits (de 6 a 9 anys), els mitjans (de 10 a 12 anys), els grans (de 13 a 16 anys) i l'equip de noies.

El 27 de juliol l'equip de mitjans va ser convidat a participar al partit de Festa Major de Jorba. A Copons es va fer un triangular amb Jorba i Sant Martí de Sesgueioles. Aquests partits van omplir de gent la zona del poliesportiu. Uns dies després els tres equips de Copons es van desplaçar a Sant Martí per participar als partits de la seva Festa Major. ★

Els Bastoners a Vilanova del Camí

Biel Closa Múnera

El diumenge 16 de juliol, els Bastoners de Copons van anar a Vilanova del Camí, on un any més el grup Molta Xamba del barri vilanoví del Camp del Rei ens havia convidat a participar de la seva cercavila multicultural.

Els Molta Xamba són una associació molt activa que vol que entitats de diferents temàtiques: geganters, bastoners, grups de batucades, balladors de diversos estils... mostrin al seu poble la varietat cultural que hi ha al nostre país. La gran cercavila passa pels carrers del barri i va fent parades perquè cada grup mostri el què fa. Al llarg de la cercavila, els voluntaris ofereixen talls de síndria per combatre la forta calor del mes de juliol. A l'última parada, davant de Can Papasseit, es fa la darrera actuació abans de passar dins la sala on ens espera un deliciós arròs fet pels voluntaris de l'associació del Camp del Rei. ★

ELISENDA MERCADAL SEGURA

Cursets de Natació

Teresa Múnera Pascual

Una vegada més l'ambient tornava a la piscina de Copons les tardes del mes de juliol gràcies a les activitats estiuenques.

Un bon grup de nens i nenes d'edats compreses entre els tres i els dotze anys van participar dels cursets de natació dirigits en aquesta ocasió per la Maria, el Nil i el Jordi que es van guanyar la confiança i l'estima de tots els cursetistes. Distribuïts en quatre grups segons nivell i/o edat i amb una durada d'entre una i quatre setmanes, els participants van poder aprendre, perfeccionar i sobretot gaudir de l'aigua a la piscina de Copons.

ALBA CLOSA FRANQUET

L'últim dia del curset es va fer una demostració de les habilitats aquàtiques de cadascú. Després va haver-hi la tradicional entrega de diplomes i un merescudíssim berenar per a tots els participants. Esperem poder tornar a gaudir dels cursets l'estiu vinent! ★

Aquagym

Teresa Múnera Pascual

Tots els dilluns, dimecres i divendres del mes de juliol des d'un quart de set i fins les set de la tarda, la piscina de Copons es convertia en una "disco aquàtica" amb la música més actual i marxosa sonant ben fort que convidava a ballar a tothom, tant als de dins com als de fora de l'aigua. Les participants, d'edats diverses, intentaven seguir el ritme frenètic de la Mònica, la monitora que dirigia l'activitat. El primer dia semblava impossible atrapar cap moviment de les coreografies que presentava, però dia rere dia, ho vam anar perfeccionant i assolint. Ens ho vam passar molt bé, vam riure molt i el més important... vam fer treballar el cos. Ja esperem l'aquagym de l'estiu que ve amb moltes ganes! ★

Trobada de les Parròquies de Ponent a Tarragona

Diumenge, 12 de novembre del 2017

Carles Muñoz Pallarès

Germanor amb fe, cultura i història a redós de sant Magí

El 25 d'abril del 2015, la parròquia de Santa Maria de Copons presentava amb il·lusió els *Goigs a llaor de Sant Magí, venerat al pedronet de Copons*, editats conjuntament per la mateixa parròquia i Gogistes Tarragonins, entitat que s'abocà amb encert i molta complicitat en la comesa. Els Gogistes Tarragonins ens volgueren acompanyar en aquella jornada i organitzaren una sortida a Copons on, a més a més de participar en la cerimònia de presentació pròpiament dita, aprofitaren per fer una excursió de tot un dia i conèixer així de primera mà el poble i la seva peculiar història. Aquell dia també vingueren persones de la Confraria de Sant Magí Màrtir de Tarragona i devots del sant d'altres localitzacions. Com no podia ser d'altra manera en dies de festa grossa, tampoc faltaren a la cita les nostres parròquies veïnes. Amb el record tan entranyable d'aquell dia, en què sorgiren llaços de germanor entre Copons i els *maginets* tarragonins, s'anà gestant la idea de tornar la visita als bons amics de Tarragona. Les agendes es sincronitzaren per al 12 de novembre del 2017. Lògicament Copons tornaria la seva visita juntament amb la resta de les Parròquies de Ponent de l'Arxiprestat de l'Anoia-Segarra del Bisbat de Vic.

Tan bon punt arribàrem a Tarragona, la cinquantena de persones de les Parròquies de Ponent ens retrobàrem amb la trentena de tarragonins que ens esperaven a la Capella de Sant Magí del Portal del Carro, punt neuràlgic de la devoció i tradició *maginenques* de la ciutat. Ens rebia amb un petit parlament el Sr. Adolf Quetcuti, president de la Confraria de Sant Magí Màrtir de Tarragona, que ens féu quatre pinzellades d'aquell temple tan especial, construït dins de la muralla romana en el lloc on es produïren dos dels miracles més populars del sant: la seva fugida sobrenatural de la presó pel Portal del Carro cap a la Brufaganya, i l'apagada fins a tres cops seguits de la metxa que els francesos havien posat en aquell indret la diada de Sant Magí del 1813 en el context de la Guerra del Francès.

Mn. Enric García (rector de les Parròquies de Ponent) presidí l'eucaristia i concelebrà Mn. Francesc Gallart (capellà-administrador de la capella) que féu una bonica homilia basada en el seu primer romiatge, essent encara un nen, a la Brufaganya. En el moment de l'ofrena, es presentà a l'altar un ciri commemoratiu amb la inscripció "A Sant Magí. Parròquies de Ponent. Arxiprestat de l'Anoia-Segarra. Bisbat de Vic. 12 de novembre del 2017", així com una panera amb tota la col·lecció de les ampelles d'aigua miraculosa que fins ara s'han anat repartint a Copons per la Mare de Déu d'Agost. També s'oferí l'estampa que recorda la benedicció de l'actual imatge de Copons el 13 de gener del 2013 i una petita rèplica de fang de la mateixa. Al final de la celebració es cantaren els goigs amb les versions tarragonina i coponenca. Per als coponencs fou un goig afegit interpretar les nostres estrofes en un lloc tan simbòlic.

Sortint de missa, visitàrem la Casa de l'Ermità, seu de la Confraria de Sant Magí Màrtir de Tarragona on, entre d'altres moltes coses, hi ha una exposició permanent sobre la figura de sant Magí. Al pati de la casa s'hi pogueren encendre espelmes a l'anacoreta deixant agraïments i precés.

Després de conèixer els llocs *maginencs*, ens dirigírem al Museu Bíblic Tarraconense, el qual obriren expressament per a nosaltres. Un dels objectius del museu és ajudar a emmarcar històricament i culturalment les Sagrades Escrip-tures i a descobrir la influència que la Bíblia ha exercit sobre la cultura i el pensament universal, i en particular sobre la nostra realitat occidental. Amb un format actual, allunyat dels prejudicis que podem sentir davant d'una institució com aquesta, i una presentació altament rigorosa, el Museu Bíblic Tarraconense és a la intersecció del món eclesial i la societat civil, entre la fe i la cultura. El seu director, el Dr. Andreu Muñoz, arqueòleg, ens acompanyà a la sala d'actes fent-nos una xerrada ajudat d'una presentació amb imatges. L'exposició del Dr. Muñoz fou un resum de tot el que es pot veure a cadascuna de les sales del museu, així com una explicació de la història de la Tarragona romana, cristiana i medieval que després podríem veure in situ, també amb el seu genial guiatge, a la Catedral, al Circ Romà i a l'Amfiteatre Romà.

Un cop cadascú va haver recorregut les sales del museu que més li agradaren, passàrem cap a la Catedral. Tinguérem la sort de visitar-la també de forma exclusiva, ja que hi entràrem quan ja era tancada per al públic. No cal dir que la sensació de visitar un temple d'aquesta magnitud d'una manera reposada i tranquil·la, acompanyats de la saviesa i gran pedagogia del Dr. Andreu Muñoz, fou una experiència que tots recordarem. El Dr. Muñoz no només destaca per erudit, sinó per comunicador, a través d'un llenguatge molt entenedor que arriba a tothom. Tot embolcallat d'humilitat, gran cordialitat, molta fe i profund amor per la feina.

Ens quedaran gravats a la memòria el brillant retaule de l'altar major (de Pere Joan, s. XV), les capelles de Santa Tecla i Sant Fructuós (els dos sants patrons de la ciutat juntament amb Magí), el claustre i, com a colofó final, veure la simpàtica imatge de la Mare de Déu del Claustre l'únic dia de l'any que porta la seva corona, talment com si s'hagués engalanat per a acollir-nos.

Després de 5 hores intenses des de l'arribada a Tarragona ens aplegàrem tots al restaurant Les Voltes. Un local amb 2000 anys d'antiguitat, posat literalment dins les voltes del Circ Romà, amb bona teca i servei esmerat. Durant el dinar de germanor, sentirem les emotives paraules del Sr. Carles Baches (president de Gogistes Tarragonins), del Sr. Adolf Quetcuti i el brindis de Mn. Enric Gar-

cia. Gogistes Tarragonins, a través del Sr. Carles Baches i del Sr. Miquel Martí (vicepresident de l'entitat), ens obsequiaren a cadascú de nosaltres amb una recordança il·luminada de la jornada amb dibuix de Ció Virgili i xilografia d'Antoni Gelabert (publicació núm. 1059, recordances núm. 82), els *Goigs a llaor de Sant Magí, copatró de Tarragona, venerat a la seva ermita del carrer Portal del Carro* (publicació núm. 1038, goigs núm. 776) i l'*Auca de Sant Magí* de Josep Riera i Güell (publicació núm. 781, auques núm. 18). A més a més, Mn. Enric García rebé, en nom de tots, l'*Auca de Sant Magí* de gran format (publicació núm. 69, auques núm. 5), del mateix autor i firmada personalment per ell als seus 103 anys d'edat, emmarcada i dedicada a les Parròquies de Ponent, que quedarà exposada a la sagristia de l'església de Santa Maria de Copons. Un servidor vaig tenir l'honor de poder agrair públicament a tots els *maginets* de Tarragona la seva bona acollida i la munió de detalls i atencions amb què ens havien complimentat. Havent dinat, i acompanyats per l'incansable Dr. Andreu Muñoz, acabarem de visitar les restes del Circ Romà i l'Amfiteatre.

L'autobús ens recollia tot seguit per tornar als nostres pobles d'origen deixant-nos a tots la satisfacció d'haver compartit amb els amics tarragonins una jornada de germanor amb fe, cultura i història a redós de sant Magí. Gràcies a tots, gent de Tarragona i gent de les Parròquies de Ponent, per fer-la possible. Però molt especialment a Mn. Gallart, l'Adolf, l'Andreu, el Carles i el Miquel.

Acabo evocant, tal i com vaig fer a Tarragona, els versos del poeta Emili Rabell:

“Un moment que val la pena.
Un moment que val tot l'any:
el glop d'aigua que ens omplena
del miracle sense engany”.

L'Índia de Vicente Ferrer a Copons

Mercè Muns Botinas

El 16 de setembre, la Fundació Vicente Ferrer, amb la col·laboració de l'Ajuntament i voluntaris, va organitzar a Copons diverses activitats, amb la finalitat de donar a conèixer els diferents projectes que porta a terme la Fundació, i recaptar fons per la construcció d'habitatges dignes a la Comunitat rural de Devanabanda, al sud-est de l'Índia. A les 11 del matí, amb la participació de jovent del poble, es van dibuixar i pintar Rangolis davant la sala polivalent, on també hi havia carpes amb informació de la Fundació. A la tarda es van fer activitats per la quitxalla, com els Bindis, acolorir Rangolis, Balls amb la participació altruista del grup Bollywood Iguala-da, i a les 6 es va fer silenci per l'hora del conte. La Montserrat Galí va aconseguir captar l'atenció de menuts i grans i, mitjançant el teatre de paper, Kamishibai, va explicar "El secret de Vicenç Ferrer". Després la Quima i la Martina van llegir dos contes del concurs "Imagina l'Índia". A les 19h30, a la sala polivalent, vàrem assistir al concert solidari a càrrec de la coral "Cor Trinvant", que van oferir un concert mot especial, incorporant al seu repertori temes relacionats amb la vida i obra de Vicenç Ferrer. Per finalitzar l'acte, es va oferir un refrigeri per totes les persones que havien participat i assistit a la jornada, que va ser, festiva, lúdica i, per damunt de tot solidària i de germanor. ✱

"Big Band Copons"

Jordi Closa Franquet

Tot just acabat de néixer, s'ha posat en marxa un nou projecte musical obert a tots els coponencs i coponenques amb inquietuds musicals. Ha estat la creació de l'anomenada provisionalment "Big Band Copons", formada per una quinzena de músics d'edats molt disperses, on s'hi poden ajuntar nens i nenes, nois i noies, pares i mares i inclús avis i àvies.

Aquesta iniciativa sorgeix de fa ja uns mesos enrere, fruit de la constant participació que els músics coponencs han anat demostrant en les diferents edicions de la trobada de músics cada any celebrada durant la festa Major de Sant Sebastià, o bé en el concert de Nadal, a les Caramelles o en d'altres actes musicals del nostre poble. Les ganes de tots ells i l'alt nivell que han demostrat en totes aquestes actuacions, han estat els principals detonants de la recent creació d'aquesta Big Band coponenca. L'objectiu inicial és principalment passar-ho bé tocant tots plegats, aprenent com funciona una orquestra d'aquesta magnitud i sobretot que tothom tingui moltes ganes de tornar-hi el següent dia d'assaig, sinònim que hauran gaudit del que s'hi ha ensenyat. Per fer-ho possible comptem amb la participació de dos directors d'orquestra, el Giuseppe Costa i el Carles Vidal, ambdós amb una sobrada experiència com a músics i mestres en reconegudes escoles de música. Les cançons que s'hi han començat a treballar són bàsicament de jazz encara que també s'hi sentiran músiques de caire tradicional. O sigui, la podríem anomenar com una futura tradijazz band. Sona bé, no? Queda molt camí per fer i començarem a veure'n els fruits en uns mesos, però el que és segur és que Copons a part de ser terra de comerciants i traguers també se'n sentirà a parlar per ser poble de músics. ✱

Pedalada popular

Martina Muñoz Mercadal

El diumenge 29 d'octubre, a Copons, es va organitzar una pedalada popular per acabar un programa d'itineraris pel municipi anomenat "Indrets, esport i territori". Vam sortir a les 10 del matí i vam anar a esmorzar a les 11 a Viladases, passant pel Torrent Boter, a dalt d'un turó amb unes vistes magnífiques de tots els voltants de Copons. Després vam continuar el recorregut cap a Santa Maria del Camí, on vam agafar el carril bici fins a la Juncosa, i des d'allà vam tornar a Copons seguint un camí pel costat de la riera. El Jordi Mercadal ens va acompanyar amb el cotxe escombria, però tothom va poder acabar sense dificultats. Vam fer molt bona colla i vam passar-nos-ho molt bé. ✱

Actes del Grup de Suport

Grup de Suport de Copons

Aquests últims tres mesos, la política catalana ha estat un dels temes més importants i destacats a tot arreu. A Copons també n'ha estat protagonista i hi ha hagut força activitat amb un gran nombre de coponencs i coponenques implicats. Es va començar per fer una encartellada general al poble i als seus voltants el diumenge 24 de setembre, una setmana abans d'anar a votar.

El dia 1 d'octubre abans de les sis del matí ens trobàvem a l'Ajuntament per fer preparatius. El dia seria llarg i havíem d'estar ben organitzats i preparats. Es va fer un esmorzar popular davant de l'Ajuntament creant ambient davant de la seu electoral del poble. Tot i els problemes informàtics es va poder anar votant. A més dels censats a Copons va venir molta gent de fora (Igualada, Calaf, Vilanova, ...) que tenien problemes per poder votar còmodament als seus col·legis electorals. Hi havia un gran ambient al carrer. De manera totalment improvisada es va acordar de fer un dinar. Amb la gran quantitat de voluntaris i voluntàries que hi havia va ser fàcil i amb un tres i no res es van preparar dues paelles d'arròs per una setantena de persones. El dinar es va fer davant de l'Ajuntament. A l'hora del cafè vam tenir visita. Després de respondre'ls unes preguntes van marxar pacíficament. Cap a les 5 de la tarda, després que gairebé tothom hagués pogut votar, vam decidir tancar la seu electoral i fer el recompte. Va ser una jornada llarga, amb molts nervis pel que passava a poblacions veïnes, però satisfets per com havia acabat.

Al novembre es va tornar a fer una altra encartellada, en aquesta ocasió demanant l'alliberament dels presos polítics. El diumenge 26 de novembre es van dur a terme diversos actes: es va pintar un mural demanant llibertat, es va muntar un tira de llums amb la paraula llibertat que es va col·locar a l'entrada del poble, tothom qui volgués podia escriure cartes als presos polítics (se'n van recollir una quarantena) i per acabar vam fer una botifarrada popular a la sala polivalent amb més de 120 persones. *

Campanya Mulla't

Marta Esteve Albet

La Campanya Mulla't de la Fundació per l'Esclerosi Múltiple a Copons va recollir 271€ que es destinaran al projecte FEMFeina per la millora de l'ocupació de les persones que pateixen la malaltia.

El passat 8 de juliol, per primera vegada a Copons, es va celebrar la campanya "Mulla't". Aquesta campanya l'organitza la Fundació per l'Esclerosi Múltiple a les piscines, que ho vulguin, de tot Catalunya per sensibilitzar a la ciutadania de l'impacte d'aquesta malaltia. L'Es-

clerosi Múltiple afecta a més de 7.000 persones a Catalunya, majoritàriament joves entre 20 i 40 anys.

A Copons es va poder desenvolupar la jornada amb èxit gràcies a l'assistència de la població jove que va col·laborar en el seu desenvolupament en coordinació amb l'Ajuntament de Copons.

La jornada va consistir en quatre accions: gran salt a la piscina, atorgament de diplomes amb els metres nedats per l'Esclerosi Múltiple i la venda de marxandatge, així com la recollida d'aportacions econòmiques de forma voluntària.

La recaptació total a la Piscina Municipal de Copons va ser de 271€ que la Fundació

destinarà al projecte FEMFeina que fomenta l'ocupació i l'apoderament de les persones amb Esclerosi Múltiple. Aquest projecte inclou un procés de sensibilització en coordinació amb la Societat Catalana de Neurologia per tal que els neuròlegs puguin informar de com afecta la simptomatologia dels pacients a la seva vida laboral. Per altra banda, la Fundació també realitzarà un treball amb un conjunt de directius de RRHH d'empreses referents al territori per assessorar-los sobre com adaptar el lloc de treball segons les necessitats de la persona. Per últim, treballaran amb els propis pacients perquè coneguin els seus drets en el reconeixement de la discapacitat i les obligacions de l'empresa. ✨

Mini entrevistes

I tu què ens recomanes?

Montserrat Serra Piñon

Aida Vilumara

Un llibre per llegir: No és el meu llibre preferit, però "Un món feliç" de l'Aldous Huxley. És un llibre que vaig llegir fa molts anys i l'he tornat a rellegir per que et fa reflexionar de moltes coses.

Una pel·lícula per passar-s'ho bé: Tot i que no m'agrada la comèdia, diria "Little miss sunshine". Em sembla molt entranyable i la nena protagonista em fa molta gràcia.

Música per escoltar: En català m'agrada en Miquel Abras, Blaumut (bon rotllo) i amb anglès Ed Sheeran, en general totes les seves cançons la lletra és molt maca. També algun grup com Imagine Dragons, Coldplay.

Un viatge per recordar: Una ciutat, et diria Amsterdam. Em va agradar molt. Amb unes amigues vàrem fer no només els llocs turístics, sinó que estàvem en un hostel i sortíem amb la gent de l'hostal. Em va agradar molt la cultura i la forma de pensar que tenen, la gent d'allà és molt més oberta. I de paisatge Escòcia o la Toscana, per que fer ruta és molt maco.

Un viatge pendent: Egipte, des de sempre.

Un hobby per desconnectar: Passejar per la muntanya.

Un plat per assaborir: Plat, no ho sé. Però si només pogués menjar una cosa en la meua vida, menjaria préssecs, per que m'agraden molt!

El teu racó preferit de Copons: A mi m'agrada molt el camí de la Serra, cap a cal Queta i l'església de Miralles, que està ensorrada. Les vistes... Hi ha un arbre allà al mig al qual va fer una foto l'Imma i amb el que va guanyar el premi aquest any i que jo sempre dic: "vaig a veure el meu arbre". A la primavera és quan està més bonic.

Ricard Espelt

Un llibre per llegir: Si només n'hagués d'escollir un, triaria el «Libro del desasosiego» de Fernando Pessoa. És capaç d'extreure allò essencial de la quotidianitat.

Una pel·lícula per passar-s'ho bé: «Lost in translation» que, més enllà de tenir moments divertits, és capaç de transmetre una dolçor especial.

Música per escoltar: En Carles Viarnès al Konvent o al jardí de casa la Francina i el Toni. És ànima, arrelament, és.

Un viatge per recordar: Voltant, a peu o en bicicleta, sol per New York, per exemple. Mirada austerenya entre fum de clavegueres i milers d'olors d'humanitat —perfums inclosos— voltejant-me.

Un viatge pendent: A Cuba, d'on era l'avi, per recordar la història d'aquell mono que va haver de deixar al port abans d'agafar el vaixell cap a Catalunya.

Un hobby per desconnectar: Enyoro els hobbies. Cercant complicitats amb el vent tot volant en parapent o concentrant-me en cada forma per prosseguir escalant. Enyoro desconnectar.

Un plat per assaborir: Qualsevol plat de la mare amb l'amor que hi posa en cada detall.

El teu racó preferit de Copons: UTM: 31T E 376320 N 4610474. En aquestes coordenades, amb el Toni Alcoberro, vàrem situar un tresor perquè els i les visitants en poguessin veure un de més meravellós: una vista impressionat de Copons.

Roser Grau Llucià

Montserrat Galí Segués

Avui tenim com a sàvia a la Roser Grau Llucià.

La Roser, coponenca d'incorporació recent, viu a Sant Pere de Copons. Com a sociòloga viu dues realitats molt contraposades:

Una de dura i difícil quan treballa prop de les persones que es troben sense feina, a l'atur que destrossa vides.

L'altra és la més coneguda per tots doncs, tot i que “nova” a Copons, és potser la persona que més ens ha fet reviure com a poble ja que, sàvia com és, ha fet parlar els més savis, els que tenen més coneixements acumulats: sobre què es feia, com es feia i per què es feia; sobre el què es deia i com es deia; sobre el que era normal i com s'acostumava a fer... per poder preservar i contextualitzar aquesta saviesa antiga.

Ens ha fet conèixer i estimar la nostra història, la de fa sols uns anys.

Ens ha fet emocionar escoltant les gravacions de la nostra gent gran.

Gràcies Roser per incorporar-te també a la nostra història.

La meva darrera feina és a l'INEM, hi treballa des de 2007. Des de fa un temps (octubre de 2015) l'INEM, que és popularment conegut com “el paro”, s'anomena SEPE: Servicio Estatal Público de Empleo. És un organisme de l'Estat espanyol, que té la funció de pagar les prestacions i subsidis quan les persones perden la feina o estan molt temps sense trobar-ne. El SEPE i el SOC (Servei d'Ocupació de Catalunya) no són el mateix, tot i que s'acostumen a confondre per part del qui ha de sol·licitar prestacions o ha de fer-hi tràmits. El SOC i el SEPE estan necessàriament relacionats, però s'encarreguen d'aspectes diferents de la protecció social/laboral, i els tràmits que un ciutadà hi ha de fer, moltes vegades són complementaris. Per això les oficines del SOC i el SEPE són properes i de vegades estan juntes en el mateix edifici, com és el cas de la nostra comarca.

Mentre el SEPE és qui paga l'atur, o sigui els diners que es cobren provenen de l'Estat espanyol, el SOC pertany a la Generalitat de Catalunya i fa la inscripció i el cens d'aturats, la formació i les polítiques actives d'ocupació. En el dia a dia a l'Oficina de Prestacions, per determinar quan temps d'atur té una persona i quant cobrarà al llarg d'aquest temps, s'han de posar en comú les dades de la seva vida laboral (el temps que ha treballat fins que l'han acomiadat), els sous que ha tingut, quants són de família, si té o no rendes pròpies... Com que cada dia la cita prèvia és del voltant de 150 sol·licitants de prestació o demandants d'informació sobre la seva situació, i l'horari d'atenció al públic és entre 2 quarts de 9 i 2 quarts de 2 del migdia, en 5 hores s'atenen al voltant de 25 usuaris per part de cada tècnic. És a dir, es pot dedicar a cadascun una mitjana d'1 quart d'hora, i en aquesta estona cal resoldre les qüestions que han de possibilitar a una persona poder subsistir sense treball. Mentre que es disposa

cada vegada més de programes informàtics complexos que possibiliten fer aquestes combinatòries de manera ràpida i justa, també tinc la sensació que de forma inexorable i burocràtica estem tractant material sensible —“persones humanes en situació de vulnerabilitat”—, sense gairebé mirar-los als ulls. Perquè hem de fer una labor tècnica i perquè la darrera cosa que tenim és estona per perdre. I sobretot ens hi perdríem tant pel que fa a objectivitat com en eficàcia, no s'ha d'entrar en la casuística de cadascú abstraient-la de les dades que tenim. La meva vocació no era específicament dedicar-me a l'àmbit social, tot i que els processos socials i els problemes que la gent pot tenir, derivats de la situació socioeconòmica, sí que és el que sempre m'ha interessat. De manera que ara i des de fa ja 10 anys, convisc de manera quotidiana amb els efectes de la crisi sobre les persones i em faig conscient de la problemàtica de manera directa. Com a experiència personal, m'enorgulleix i a l'hora em neguiteja la combinació i barreja de tasques que faig amb un usuari nou cada 15 minuts. M'estimula fer de funcionària, pel que té de “racionalitat i no arbitrariedad”: demanar el DNI, veure si la persona a qui estic apunt d'atendre és la que s'identifica, comprovar els requisits, recopilar tot el que està relacionat amb el seu expedient i localitzar el tipus de protecció a la qual té accés, mecanitzar les dades correctament, acabar el tràmit, informar i acomiadar l'usuari... quan algú marxa i se li pot dir que cobrarà el mes que ve, sempre sembla com si la feina s'hagués fet prou bé.

Però m'espanta el que és una evidència i fa trontollar la distància i no implicació que totes les feines d'aquest tipus requereixen: els excessos en detriment dels drets laborals que la reforma de les lleis relatives al mercat de treball han propiciat, el munt de persones que veig degradades, brutes i que fan pudor,

descentrades i donant pals de cec a veure “si els correspon alguna cosa”... i a qui haig de dir que ja s'han acabat totes les prestacions a què podrien tenir dret. Em fa basarda la direcció cada vegada més asèptica d'aquest Servei, on el “que reclami” o “això no ens correspon a nosaltres” és una de les frases més emprades. Resumint, que per a qui els atensem, els aturats no són més que nombres i carpetes. És com ha de ser, però d'aquesta situació en va dir el gran sociòleg Max Weber la gàbia de ferro, en què la societat nostra quedaria engarjolada: la burocràcia permetria superar les desigualtats com mai, però inevitablement generaria més burocràcia, que a l'hora es capgiraria en contra dels principis que pretén expandir per solucionar problemes a l'organització social.

I mentrestant, fora de l'horari del SEPE i sempre que puc, m'esforço a rescatar els testimonis de persones que, en explicar la seva vida deixin el seu relat per a que es pugui utilitzar com a document per a entendre millor la Història. Obtenim resultats cabdals en la creació de Fonts Orals —que és aquesta tasca de cerca, filmació o gravació de testimonis, transcripció i dipòsit o arxiu públic—, que són el pont entre el passat i el futur, el trencament del discurs oficial, i valoritzar l'empremta única de la vivència, que pot permetre la comprensió i el coneixement universal en base a allò local i subjectiu. De fet, com he explicat en altres ocasions i com hem treballat amb el Grup Motor del Projecte Memoral aquí a Copons, és la metodologia la clau en una obtenció i creació correcta de Fonts Orals. I així, tot testimoni recopilat es malbarata si allò que s'hi ha dit es descontextualitza o no s'analitza en base al context en que es va explicar quan es vol utilitzar.

L'1 d'Octubre que vam viure aquí a Copons, amb la defensa popular al llarg de la jornada, del col·legi electoral, em va fer rebobinar tot el corpus teòric en el que em recolzo per tre-

ballar amb l'oralitat. Quan una colleta de nens i nenes de 4 a 8 anys parlaven entre ells des de la barana que mira a la carretera sobre la sala polivalent, i deien "vindrà la guàrdia civil i ens matarà a tots... a mi no perquè me n'aniré a casa que sinó em cagaré als calçotets...", vaig reconèixer tots els nens de generacions anteriors des de com a mínim 300 anys enrere, a tots el pobles de Catalunya... que en algun moment havien passat per un tràngol semblant. Ho han viscut aquells que m'han explicat als seus 90 anys: "... jo vaig acompanyar al pare a signar per demanar el retorn dels presos... nosaltres fèiem les classes en castellà, però teníem una llibreta amagada i els dijous la trèiem i aquesta era en català, perquè no sé si aleshores els van donar una mica de permís o alguna cosa així...", i a ells els hi ho havien explicat a casa, a la vora del foc, els seu avis, tietes o germans grans, quina experiència repressora havien viscut quan eren petits, i aquests al seu temps ho havien sentit a altres persones properes en relació a un temps passat.

Quan els nostres petits siguin vells, narraran el que han viscut darrerament a casa nostra i els historiadors es trobaran aleshores amb la premsa, normativa, fotografies i el que quedarà com a relat oficial..., i no entendran, si no són catalans, com no entén encara ara gairebé ningú ni a Europa ni a l'Estat espanyol, d'on prové el nostre sentiment de poble i de país... ningú ho entendrà a no ser que treballi amb les fonts orals i aprengui a contextualitzar una vegada més, l'experiència viscuda, la vivència d'uns fets injustos, d'un "ells i nosaltres" que una vegada més s'haurà transmès pels testimonis, innombrables, que guardaran en la seva memòria, perquè ho van viure, allò que realment va passar i del que se'n deriva, inevitablement, el nostre sentiment de pertinença, d'identitat i de desconnexió. ✱

ROSER GRAU I LLUCIÀ

Nascuda el 13 de maig de 1957 a Igualada

Titulació universitària

—Llicenciada en Ciències Econòmiques, especialitat de Sociologia, per la Universitat Autònoma de Barcelona el 1980.

—Diplomada com a Expert Professional havent realitzat el curs de formació per a Agents d'Inserció Sociolaboral del programa d'educació permanent de la UNED.

—Cursos de Doctorat acabats a 2006, previs al DEA (Diploma d'Estudis Avançats-Suficiència Investigadora en l'àmbit europeu).

Formació complementària

Ha assistit a nombrosos cursos i seminaris d'especialització sobre camps molt diversos com: El sistema fiscal alemany, castellà, i català. Les polítiques d'ocupació i formació d'aturats. La inserció laboral de col·lectius desfavorits. La gestió de cooperatives i entitats sense ànim de lucre. Projectes de cooperació per al desenvolupament. L'avaluació de projectes i de polítiques públiques. Pedagogia universitària. El medi ambient i desenvolupament local. El turisme i patrimoni industrial. La creació de fonts orals a partir de realització d'entrevistes d'històries de vida. Les prestacions contributives, subsidis i altres programes d'ajudes per aturats de llarga durada. Idiomes: Domina a tots nivells el català, castellà, francès i alemany i a un nivell de comprensió l'anglès, portuguès i italià.

Trajectòria Professional en Desenvolupament Econòmic i Social i Polítiques Públiques

—Durant els anys 2007 al 2017: Ha treballat com a Funcionària interina del Cos de Gestió de l'Administració Civil de l'Estat, com a Tècnica de Prestacions de l'Oficina del SEPE a l'Anoia.

—L'any 2006: Va treballar en Avaluació del Programa de Desenvolupament Rural 00-06 del DARP de la Generalitat de Catalunya en conveni amb la Universitat de Lleida -Projecte C06032.

—En el 2005: Treballà com a Tècnica de la UPD (Unitat de Promoció i Desenvolupament) de l'Àrea de Promoció Econòmica de la Diputació de Barcelona per desenvolupar el Pacte Territorial per l'Ocupació a l'Anoia.

—Durant el 2002 al 2004: Realitza la tasca d'Agent d'Ocupació i Desenvolupament Local a l'Ajuntament de Piera, per coordinar els departaments de Promoció Econòmica dels municipis de l'Anoia Sud.

—Entre el 1999 i el 2000: Fou directora de la Casa d'Oficis Aula de la Natura de Sueca (València).

—Entre el 1985 i l'any 1987: Treballà a l'Ajuntament de Barcelona, Ponència pel Desenvolupament Econòmic i Social realitzant les funcions: encarregada de les tasques de Coordinació i Definició de funcions de l'Equip d'Agents de

Desenvolupament Local i també encarregada del Departament d'Economia Social i Responsable de l'Equip d'Estudis.

—I entre 1987 - 1989 ocupa la Subdirecció del Departament de Plans d'Ocupació i Pla de F.I.P.

Docència

—Acreditada amb informe favorable com a professora col·laboradora per l'AQU el 21 de juliol de 2005, actualment en excedència com a Titular d'Escola Universitària (TEU).

—Va estar en actiu entre 1991-1998 i 2002-2005 com a professora al Màster MBA PT de Geopolítica d'ESADE, i també al Departament de Sociologia i Anàlisi de les Organitzacions de la Universitat de Barcelona. Les assignatures que ha impartit són: Sociologia de l'Empresa, Sociologia General, Tècniques d'Investigació Social, Sociologia del Desenvolupament i la Cooperació, Sociologia de la Família, Sociologia Urbana i Processos Socials.

Participació en projectes de recerca i intervenció

—Des de 1980 fins ara ha treballat en recerca i investigació aplicada, en estudis encarregats per l'Administració local, nacional i estatal a diferents gabinets i consultories. Com a sociòloga té experiència en la realització d'estudis, informes, tractament i anàlisi d'informació quantitativa i qualitativa i de bases de dades, així com en la realització de projectes en el marc de les ciències socials.

—El 2001 va endegar l'Associació "Muntanyeta dels Sants de Sueca", de la que és presidenta honorària, per la inserció social de noies (País Valencià).

—Des de 2002 dirigeix el projecte de Recull de Fonts Orals de la comarca de l'Anoia, avalat pel programa Cultura i Proximitat i per l'Oficina de Patrimoni Cultural de la Diputació de Barcelona. Ha fet entrevistes de Memòria Oral per l'associació CERCA, el Memorial Democràtic de la Generalitat i altres entitats.

—Actualment desenvolupa el projecte "Sota la Pell del Rec" a Igualada.

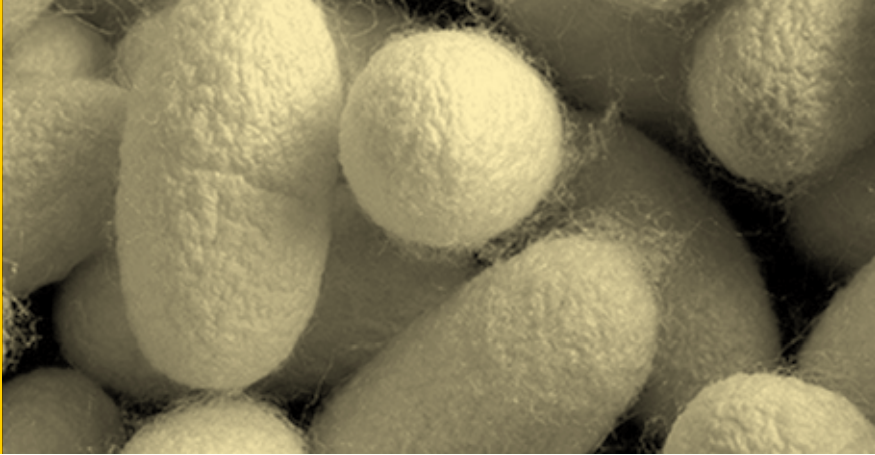
—Ha tirat endavant molts projectes sobre Memòria: "Viure en temps de Guerra", "Tu també fas Història", "Me'n recordo", "Recordem el nostre passat", "Memoral", "Nosaltres també hi érem a la Marxa de la Llibertat"... en diferents pobles de la Segarra i l'Anoia, entre ells Copons.

—Ente 2004 i 2005, i en connexió amb les funcions com a AODL de l'Anoia Sud, va desenvolupar els projectes de creació de l'associació de familiars de persones discapacitades Dispiëra i l'intercanvi Cultural Entre Dones de Piera.

Ha fet nombroses xerrades, conferències i també n'ha organitzat sobre temes de participació ciutadana, mediambientals, creació d'ocupació, atur, autoestima i gestió de recursos, reculls de fonts orals...✱

Resum de fets, activitats i actes de juliol a desembre de 2017

-
- JULIOL**
- 01 Festa Major de Sant Pere amb el conta-contes L'ós mandrós, al sortir coca i xocolata per tothom
 - 02 Missa de Festa Major a Sant Pere, ballada dels Gegants i Bastoners de Copons, i concert-vermut amb Marcel Casellas Trio
 - 03 Comencen els cursets de Natació i l'Aquagym
 - 09 Mulla't per l'esclerosi múltiple a la Piscina
 - 09 Benedicció de cotxes de Sant Cristòfol
 - 16 Els Geganters i els Bastoners de Copons participen a la Cercavila Cultural de Camp de Rei, a Vilanova del Camí
 - 27 Partit de futbol Jorba-Copons, per la Festa Major de Jorba
 - 28 Final de curs de Natació i Aquagym: Exhibició, entrega de diplomes i berenar
- AGOST**
- 07 Comença la Festa Major amb el campionat de truc
 - 10 3x3 de bàsquet. A la nit concert amb Lo Pau de Ponts i karaoke popular al bar La Cullereta
 - 11 Repic de campanes. Gimcana. Pregó a càrrec de Jaume Ortínez i presentació del documental "1724 Els inegociants d'un poble que aixequen un país". A la nit concert amb El Sobrino del Diablo i disco mòbil amb DJ Virgi al bar La Cullereta
 - 12 Baixada d'andròmines. A la tarda finals de futbol sala i a la nit corre carrers i sessió disco amb DJ Live it UP a la plaça Ramon Godó
 - 13 Cercavila i estrena de la dansa dels Gegants de Copons a la plaça Ramon Godó. Cursa d'orientació nocturna i cinema a la fresca amb la projecció de "Into the woods"
 - 14 Matí de jocs infantils. A la tarda taller de pintar cares i espectacle infantil amb Viri Virom. Ball de vespre i ball de nit amb el grup Voralmar
 - 15 Matinades amb els Grallers. Ofici solemne de Festa Major amb benedicció i repartiment d'aigua de Sant Magí. Tot seguit actuació dels Bastoners de Copons, vermut i ballada de sardanes amb el Quintet de cobla Terres de Marca. A la tarda Festa Holly al Poliesportiu i a la nit sopar de final de festa a la Plaça Ramon Godó, amb l'espectacle popular de playbacks "Puja a l'escenari!"
 - 16 Partits de futbol Sant Martí-Copons, per la Festa Major de Sant Martí
 - 16 Partit de les dones de Copons
- SETEMBRE**
- 11 Diada
 - 16 L'Índia de Vicente Ferrer a Copons amb tallers de rangolis i bindis, balls de Bollywood, contes i concert del Cor Trinvant
- OCTUBRE**
- 01 Referèndum sobre la independència de Catalunya
 - 02 Inici de la microgimnàstica, els dilluns i els dimecres a la Sala Polivalent
 - 11 Sessió de risoteràpia i gimnàstica emocional a càrrec de Maria Navarrete, organitzada per l'AFA de l'escola
 - 19 Espectacle del Bibliobús "Môesia" a càrrec de Mô Clown Cia
 - 22 Trobada de coponencs nascuts entre el 1940 i el 1952, amb missa d'acció de gràcies i dinar de germanor a l'alberg de Jorba
 - 29 Indrets, esport i territori: 7a sortida popular, ruta en bicicleta
 - 31 Castanyada de l'escola i l'AFA: Arriba la Castanyera. Berenar i castanyes torrades per tothom
 - 31 Celebració del Halloween amb els Lacetanis - MCMG
- NOVEMBRE**
- 11 Benvinguts a whatsapp, a la Sala Polivalent, organitzat per Punt Jove / Intercopons
 - 12 Trobada de les Parròquies de Ponent a Tarragona: Missa a la Capella de Sant Magí, visita de la Casa de l'Ermità, el Museu Bíblic i la Catedral. Dinar sota les voltes del Circ Romà i visita a l'Amfiteatre
 - 22 Celebració de Santa Cecília a l'escola
 - 24 Els alumnes de l'escola van d'excursió a Capellades
 - 26 Murals, rètol lluminós i botifarrada per la llibertat dels presos polítics, al Poliesportiu
- DESEMBRE**
- 05 Taller d'alimentació saludable a càrrec de Creu Roja, a la Sala Polivalent, organitzat per Punt Jove / Intercopons
 - 05 Sessió de risoteràpia i gimnàstica emocional a càrrec de Maria Navarrete, organitzada per l'AFA de l'escola
 - 12 Inici de les obres de la 3a fase de la rehabilitació de la Rectoria de Copons
 - 14 Espectacle de comiat del vehicle del Bibliobús Montserrat "L'avet feliç" a càrrec de Teatre Aula
 - 21 Eleccions al Parlament de Catalunya
 - 22 Els nens i nenes de l'escola canten nades pels carrers
 - 22 Cantada de nades als pessebres de les cases
 - 24 Missa del Gall i concert de nades a càrrec dels joves músics de Copons
 - 26 El Patge Faruk visita els nens de Copons i recull les cartes pels reis de l'Orient, a la Sala Polivalent

Eruga

Era divendres al vespre i esperàvem amb candeletes que arribés el pare de viatge, de València. Sempre arribava tard. A vegades ja havíem sopat i, en pijama, ens fèiem durar el got de llet per no haver d'anar a dormir. Tan bona que era la llet condensada amb aigua calenta comparada amb la natural que només ensumar-la em feia vomitar, i havia de reprimir les ganes de veure-me-la d'un glop. Acabava de començar la novel·la que emetien per l'UHF, *La dama de las camelias*, quan vam sentir el soroll tan esperat. Primer el dring del manyoc de claus, seguit del rautar del pany, el cruixit de fullola de la porta al ser pressionada i el grinyol final. Tots tres germans sabíem distingir qui obria la porta; la mare era més silenciosa, la tibava en girar la clau per no fer soroll; el pare, en canvi, era més barroer i la feia espetegar a l'empentar-la. A la mare la sentíem cada dia obrir, al pare no, només els caps de setmana alterns, entre viatge i viatge, quinze dies fora, dos a casa i així un mes rere l'altre. L'esperàvem amb candeletes al pare, i tant!

Aquell divendres, quan ens hi vam tirar al coll abans que poguéssim deixar la maleta a terra i dir res, ja vam veure la caixa. Una caixa de camises *IKE*, gastada, amb la tapa escantonada, plena de forats i lligada amb un cordill perquè no s'obris. Sense dir res, el pare la posà damunt la taula del menjador i va tallar el cordill d'una estisorada abans que la mare pogués desfer el nus. Tots expectants al voltant. La va obrir sense gaires contemplacions, produint un sacseig i, de repent, una barreja d'olor de verdura passada i resclosit va inundar-ho tot.

—Ecs! —Va cridar la mare.

—Oh! —Nosaltres.

Entremig de les restes d'unes fulles de morera força corrompudes hi transitaven una vintena de larves de la mida d'un dit petit. Algunes es recargolaven com si, enlluernades de sobte, cerquessin un aixopluc, d'altres, en canvi, ben estirades, rostaven els cantells encara aprofitables d'alguna fulla.

—Què és això, papa? — Vam exclamar amb els ulls esbatanats.

—Cucs de Seda. —Va dir orgullós.

Capoll

L'endemà, molt d'hora malgrat ser dissabte, esmorzàvem amb pressa la coca de forner, encara calenta que ens havia dut l'àvia. L'àvia no venia gaire sovint a casa, però tenia el do d'ensumar quan hi passava alguna cosa insòlita, aleshores, apareixia com qui no vol la cosa. Els tres germans engolíem sense a penes mastegar la coca i ens ennuegàvem bevent la llet delerosos d'anar corrents a buscar fulles de morera i poder alimentar aquelles bestioles. Durant tota la nit havíem sentit la fressa dels cucs rostant dins la caixa i ja ens havíem adonat que la avidesa amb què devoraven la fullaraca era infinita.

Al cap d'un parell de dies hauríem pogut marcar en un planell la situació exacta de totes i cadascuna de les moreres de la ciutat; hauríem pogut descriure'n la seva accessibilitat, l'estat de maduració, frescor i abundància de fulles i encara la proximitat i varietat horària dels guardes municipals i els operaris de la brigada de parcs i jardins. Només proveïts de bosses on posar la pastura, patrullàvem la vila i ens emparràvem als arbres de manera obcecada. Érem com una plaga.

Els dies que succeïren a l'arribada de les larves, bosses plenes de fulles de morera ocuparen el lloc dels enciams i les escaroles dins la nevera i, contemplar com aquells extraordinaris essers les devoraven, ocupà bona part del nostre temps. Les havíem canviat a un parell de caixes més grans, separant-los per mides. Fins i tot els havíem construït amb cartolina uns caus on no s'hi posaven mai perquè, de segur que, dins el seu minúscul cervell només hi cabia una idea: la ingesta furibunda. I aviat vam entendre perquè. Un matí d'aquells, en canviar les fulles velles per unes de fresques, vam descobrir en una cantonada de la caixa dos capolls de seda groga. Un d'ells, encara a mig fer, deixava entreveure l'eruga empetidida dins aquell oval, com filava frenètica. A poc a poc, totes les larves van anar cercant racons on tramar els seus embolcalls de seda, de tons pàl·lids, grocs i ataronjats. Vam poder contemplar l'inici de la meravellosa metamorfosi; com buscaven els angles millors per faltar el sac que els hauria d'abrigar, com encongien i canviaven de color just abans de començar a filar. Fascinats ens passaven les hores mirant-los construir aquelles clòfies perfectes, comprovant la duresa de la filatura i la capacitat de les larves per refer el fil que, en la nostra vilesa infantil, els trencàvem. Després, quan el darrer cuc va acabar el darrer capoll, es feu el silenci. El llarg silenci de la son transmutadora.

Crisàlide

Ja les havíem oblidat. Les caixes amb els capolls van quedar al cap de munt d'una prestatgeria on la mare, farta de veure-les, les havia endreçat; entaforades entre la caixa dels *Madelman* mutilats i un *Mercedes* teledirigit sense piles. I no les hauríem trobat a faltar sinó fos perquè una nit a l'anar a dormir, després que de manera insòlita la mare ens deixés quedar a veure l'*Starsky & Hutch*, sentíssim aquell soroll. Un brogit intermitent ressonava esmorteït en algun racó de la nostra habitació. Ens va costar esbrinar d'on provenia. La intuïció va fer que m'emparrés a una cadira per arribar on reposaven les caixes amb un *cucs de seda* escrit amb retolador verd. Mentre els meus germans i la mare contemplaven la maniobra vaig poder comprovar que el remoreig provenia de dins les caixes i l'emoció m'envaï. Què hi estava passant allà dins? Un cop obertes l'espectacle que vam poder contemplar ens deixà meravellats. Una nova fase de la metamorfosi havia esdevingut en forma de crisàlides. Les papallones completament formades eren damunt dels capolls que les havien contingut i que ara podíem veure foradats per un dels extrems i bruts d'un líquid fosc que les nimfes havien segregat per desenredar el fil de seda i emergir del sac. Papallones mascle i femella, més grans i ufanoses, aletejaven aquí i allà enfervorides produint aquell bruit que no responia sinó a un dels més primaris instints: l'aparellament. I de seguida s'hi van posar. Els mascles cercaven femelles receptores per unir-s'hi fervorosament i acoblar els seus abdòmens amb lúbrics recargolaments, cosa que despertà en les nostres ments adolescents uns impulsos nous i desconeguts fins aleshores. I com en la vida, vam descobrir també que després d'una de calç en ve una d'arena. Acabats els coits, els mascles morien, presumptament feliços i les femelles fresaven ous diminuts a tort i a dret per acabar, exhaustes, morint igualment. I van quedar dins les caixes unes esteles d'ous iridiscent que formaven amb els seus tons variats uns estampats de fecunditat la mar d'artístics. I caigueren en l'oblit, de nou, esperant una primavera prou adient per l'eclosió i omplir amb desenes de larves minúscules les prestatgeries de l'habitació, davant els ulls estorats de la mare, pobre. Però això és una altra història. O potser no, potser només és un nou començament de la mateixa. ✱

Senyeres
Rotonda del Capelló
Capellades

Ramon Serra Llacuna

L'Abric Romaní

Important jaciment arqueològic situat al cingle del Capelló. El nom fa referència a l'industrial capelladí Amador Romaní, que el va descobrir l'any 1909. Es tracta d'un hàbitat paleolític d'entre 40.000 i 80.000 anys d'antiguitat que ha permès trobar nombroses restes excepcionalment conservades. Es tracta d'estris de fusta i de sílex i gran quantitat de fogars i ossos dels animals que servien d'aliment als neandertals, els quals utilitzaven aquest assentament per a estades no gaire llargues, com a lloc de pas.

Les excavacions segueixen en curs per part d'equips de recerca de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona, dirigits per Eudald Carbonell. És visitable i hi ha un servei de visites guiades i comentades. Poblesdecatalunya.cat *

Transports

ALSA

Telèfon: 902 42 22 42
Web: www.alsa.es

Calaf - Igualada			
Calaf	Copons	Igualada	Barcelona
08:14 h	08:27 h	08:38 h	09:45 h
18:20 h	18:36 h	18:54 h	20:00 h
Igualada - Calaf			
Barcelona	Igualada	Copons	Calaf
07:30 h	08:27 h	08:48 h	09:01 h
15:00 h	15:57 h	16:18 h	16:31 h

Hispano Igualadina - Monbus

Telèfon: 902 29 29 00
Web: www.igualadina.com

De dilluns a divendres					
Calaf - Igualada					
Calaf	Copons	Igualada C.	Igualada E.		
06:40 h	07:00 h	07:23 h	07:30 h		
10:30 h	10:45 h	10:58 h	11:00 h		
13:45 h	14:00 h	14:13 h	14:30 h		
16:00 h	16:15 h		16:35 h		
Igualada - Calaf					
Igualada E.	Igualada H.	Copons	Calaf		
11:15 h		11:32 h	11:42 h		
15:15 h		15:32 h	15:42 h		
18:00 h		18:17 h	18:27 h		
Dissabtes					
Calaf - Igualada					
Calaf	Copons	Igualada C.	Igualada E.		
8:00 h	8:15 h	8:33 h	8:35 h		
15:15 h	15:27 h	15:38 h	15:40 h		
Igualada - Calaf					
Igualada C.	Igualada E.	Av. Barcelona	Igualada H	Copons	Calaf
12:00 h	12:10 h	12:12 h	12:14 h	12:27 h	12:37 h
	18:45 h			19:15 h	19:30 h

Taxis

Parades a Igualada: Passeig Verdaguer, s/n
Servei Taxi 24 hores: Ricard Tomas, Tel. 609 47 82 19

Horari atenció públic ajuntament
de dilluns a divendres de 9 h. a 13 h.
dijous tancat

www.copons.cat

Menú migdia

Servei de menú diari

L'Ajuntament de Copons inicia el servei de menú migdia per a qualsevol persona resident al poble. Aquest servei està pensat, principalment, per a les persones amb la seva autonomia limitada, encara que tothom pot fer-ne ús.
Per més informació dirigir-se a l'ajuntament.

Telèfons d'interès

Ajuntament de Copons	93 809 00 00
info@copons.net	
Consultori Mèdic	93 809 01 50
Assistentia Social	93 809 08 80
Àrea Sanitària Rural	93 805 38 18
Associació Defensa Forestal	93 809 00 00
Bombers (emergències)	112
Ambulàncies i Emergències Mèdiques	112
Mossos d'Esquadra (emergències trànsit)	112
Mossos d'Esquadra (Igualada)	93 875 98 40
Protecció Civil Igualada	93 803 12 34
Repsol Butano	93 803 15 17
Avaries gas / Insmagas	900 75 07 50
Fecsa	900 77 00 77
Aigües de Rigat	93 803 14 83
Telefònica Avaries	1002
Antena col·lectiva	616 52 23 13
Correus	93 869 85 94
Oficina Consorci Turisme Alta Anoia	93 868 03 66
Escola	93 809 01 42
Bàscula pública	647 36 42 76
Bibliobús Montserrat	616 98 83 52
b.Montserrat@diba.es	

Col·labora amb Camí Ral: Fotografies, opinió, retalls d'història, actualitat, esports...
Termini de recepció d'escrits pel Camí Ral d'estiu: 20 de juny.
Termini de recepció d'escrits pel Camí Ral d'hivern: 30 de novembre.
Ens ho pots enviar per correu electrònic: **camiral@copons.net**

Codi editorial

1. Camí Ral és una revista que edita l'Ajuntament de Copons i la posa al servei de les entitats i ciutadania.
2. Camí Ral és un canal transmissor de l'actualitat del municipi, però també una eina de recuperació de la memòria oral i la història del municipi.
3. Els continguts de l'edició els decideix el Consell Editorial.
4. Les seccions, les mides i característiques dels articles formen part de les competències del Consell Editorial.
5. La revista compta amb un nodrit equip de col·laboradors coordinat pel Consell Editorial. Els articles i imatges s'elaboren i s'aporten de forma altruista.
6. El contingut de les notícies d'actualitat l'assumeix el Consell Editorial i el propi Ajuntament, en condició d'editor. Pel que fa a entrevistes, reportatges, articles d'opinió o altres notícies, la responsabilitat, en primera instància, serà sempre de la persona que ho signi.
7. Qualsevol lector que detecti algun error en la publicació podrà exercir el dret a rèplica, aplicant un criteri de proporcionalitat d'acord amb la llei.
8. El contingut dels articles sempre haurà de ser respectuós amb les persones, les entitats i les institucions. En cas contrari, no es publicarà.

Moli de Dalt, Copons

Moli de la Roda, Veciana

Moli del Mig, Copons 1969